

NAĞME-İ LEYL

Mustafa Kürşad KESLER

Şiirler ve Deneme Yazıları

*Siz beni geceleri uyuyor mu sanıyorsunuz?
Gün boyunca yıldızları bekledim hiç uyur muyum?*

Nağme-i Leyl

Mustafa Kürşad KESLER

Kapak Tasarımı

Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Ömer RIZA

Editör

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Ekim 2022

ISBN

978-605-184-426-8

Yayınevi

SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti.

Kazım Karabekir Caddesi

Uğurlu İş Merkezi No: 97/24

İskitler - Ankara

Tel: 444 9 296

Sertifika No: 47603

Ankara/TÜRKİYE

Baskı

BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK

SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Serhat Mahallesi Uzunçayır Caddesi

1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA

Tel: 444 9 296

Matbaa Sertifika No: 41356

Ankara/TÜRKİYE

bilgi@bizimdijital.com

www.kitapbastir.com

www.bizimajans.com

ÖZ GEÇMİŞ

1981 Tokat doğumluyum. İlk ve ortaöğrenimimi Tokat'ın Zile ilçesinde tamamladım. 2004 yılında Ankara Gazi Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdim. 2006 yılında Tezsiz Yüksek Lisans yaptım. Zile'deki birçok köyde vekil öğretmenlik görevlerinde bulundum. Askerliğimi Şırnak'ta yedek subay olarak 2009 yılında bitirdikten sonra yine aynı yıl Ordu ili Ünye ilçesine bağlı Tekkiraz beldesinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görevime başladım. Üç yıl burada görev yaptıktan sonra 2012-2016 yılları arasında Ünye Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde çalıştım. Ardından 2016 yılında Kocaeli Darıca İMKB Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde bir yıl görev yaptıktan sonra tekrar Ordu iline tayin istedim. 2016-2021 yılları arasında beş yıl süreyle Fatsa Fen Lisesi'nde görev yaptım. 2021 yılında Ünye Arif Nihat Asya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'ne atandım. Halen orada Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapıyorum.

Branşım gereği kitap okumak ve herhangi bir konuda yazılar yazmak özel zevklerim arasındadır. Çeşitli internet sitelerinde ve yerel gazetelerde yazılarım bulunmaktadır. Yine bazı internet sitelerinin ve grupların moderatörlüğünü yapmaktayım. EYLÜL ANTOLOJİSİ adlı bir adet eserim var. MEB'de 14.yılımin ve mesleğimde de 18. yılımin içerisindeyim. Evliyim; Azra ile Habil Emin adında biri kız diğeri erkek olmak üzere iki çocuk sahibiyim.

TAKDİM

Gecenin hüznü veya ağırlığı insanın üzerine çöktüğü zaman; sessizlikle baş başa kalıp onunla iki satır sohbet etmek istersiniz.

Herkes yerine çekildiği anda sessizlik oturur onların kalktığı yerlere. Her yerimi sarıverir bir anda. İçimde konuşur sessizlik. Hem de öyle konuşur öyle bağırr ki gürültüsünden durulmaz. Ben açarım konuyu o başlar içimde anlatmaya. Dostumdur o benim. Uzun uzun anlatır. Aklımıza neler gelir neler. Gün ışıyana kadar devam eder muhabbetimiz. Bazen anlatırken hıçkırıklar düğümleir boğazımızda bazen kahkahalara boğarız dört yanı. Bazen sarhoş olur şarkılar söyleriz. Bazen de küstürürüm onu günlerce yanıma uğramaz. Ben yine de her akşam çağırırım dostumu. Onun gönlünü alırım ve o da tekrar tekrar başlar anlatmaya. Özellikle geceleri gelir yanıma gündüz pek uğramaz. Ben de geceleri dostumla ettiğim bu muhabbeti Nağme-i Leyl (Gece Ezgileri) adıyla ölümsüzleştirmek; siz değerli okuyucularıyla paylaşmak istedim.

Nağme-i Leyl yılların birikimiyle oluşmuştur. Bu eserde bana ilham veren herkese gönülden teşekkürlerimi sunuyorum. Yazılanların kitaba dönüşmesinde tüm ayrıntıları titizlikle hazırlayan başta

Dr. Enes BAŞAK Beye, bana her konuda yardımcı olan Edebiyat Öğretmeni Murat AKSOY'a çok teşekkür ediyorum. Ayrıca uykusuz gecelerimde hep yanımda olan, bütün sıkıntılara sabreden ve her zaman ilk okuyucum olan değerli eşim, can yoldaşım, hayat arkadaşım Esra KESLER'e gönülden teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca arada yanıma sokulup da "Ne yazıyorsun baba" diyerek yazdıklarımı okuyan 8 yaşındaki kıvrıcık saçlı melek kızım Azra KESLER'e; geceleri sessizlikle olan muhabbetimi ağlayışı ile kesen, heyecanla yanıma gelip ablasından dert yanan 4 yaşındaki sarı kafalı melek oğlum Habil Emin KESLER'e yine gönülden teşekkür ediyorum.

ÖN SÖZ

İçinde yeşerenler
İlhamın sende doğması
Bir bakış açısı belki
Gönlünde dolup taşanlar
Belki karamsarlık
Belki coşkunluk ifadesi
Gönül sevda işi belki
Her yönüyle bu kitapta
Aradığın seni bulacaksın
Dayanamayıp belki sonunda
Sen de kitap yazacaksın

Leyl gece demektir. Gece ki örter tüm örtülmesi gerekenleri. Ondaki tek ışık ay ışığıdır. Her şey belli belirsizdir onda. Varlık gerçek renginde değildir. Hiçbir şeyin hakiki sureti görülmez o diyarda. İşte bu yüzden Leyla'ya vurgundur Mecnun.

“Ve aydınlığa Leylâ!” dedi Mecnun. İsminin Leylâ olduğunu bile bilmeyen Leylâ bu çağrıya cevap bile veremedi.

İÇİNDEKİLER

<i>Yine Tazelendi Hayaller</i>	9
<i>Tutkunum</i>	10
<i>Ay Tutulması</i>	11
<i>Şehr-i Ünye</i>	12
<i>Ben Seni Unutmak İçin Sevmedim</i>	14
<i>Sabah Namazı</i>	15
<i>Bu Yolda Yürümeli</i>	17
<i>Taceddin Dergâhı 'nda</i>	18
<i>Bir Defa Ağla</i>	21
<i>Seni Bulsaydım</i>	23
<i>Neden?</i>	24
<i>Ey Çanakkale</i>	25
<i>Necla</i>	28
<i>Osmanlı</i>	29
<i>Vehbi Abi</i>	30
<i>Kültür, Dil Ve Coğrafya Üzerine</i>	31
<i>İstanbul Türküsü</i>	33
<i>Hüsni</i>	34
<i>Hayatımı Adadım Uğruna</i>	35
<i>Ey Resul-i Kibriya</i>	36
<i>Aşk'ın Tarifi</i>	38
<i>Söyle Bana Sen Kimsin</i>	41
<i>Yalnızım</i>	42
<i>Ya Da Hiç</i>	43
<i>Her Gün Anneler Günüdür</i>	44
<i>Hapishane Günlüğü</i>	46
<i>Hamamcı</i>	47
<i>Hiç Bir Şey Boşuna Değil</i>	48
<i>Türklerde Bozkır Kültürü</i>	49
<i>Acı Veriyor</i>	52

<i>Bir Bakışta Âşık Oldum</i>	53
<i>Son Haykırışım</i>	54
<i>Eski Türklerde Sosyal Yaşam</i>	55
<i>Laf Atmanın Pişmanlığı</i>	58
<i>İlk Gecemiz</i>	59
<i>Gül Şiiri</i>	60
<i>Zaferler Ayı “Ağustos”</i>	61
<i>Mutluyum</i>	63
<i>El Ne Karışır</i>	64
<i>Affet Beni</i>	65
<i>Çocukları Küçük Kurşunla Öldürürler Değil Mi Anne!</i>	67
<i>Ağutlar Da Yakarmış İnsan</i>	69
<i>En Güzel Sensin</i>	70
<i>Al Şu Kalbimi</i>	71
<i>Dilini Koruyamayan Milletler Yok Olmaya Mahkûmdur</i>	72
<i>Öfke</i>	74
<i>Ne Desem!</i>	75
<i>Aşk Sokağı</i>	76
<i>Kütüphaneler Haftası</i>	77
<i>Aslında Ağlardım İçimden</i>	80
<i>Senin Hayalinle Yaşıyorum</i>	81
<i>Tanımiyorum Aşk</i>	82
<i>Son Büyük Üstat Âşık Veysel</i>	83
<i>Anlaşılmayan Aşk</i>	86
<i>Yolcu</i>	87
<i>Dayan Der Birileri</i>	88
<i>Nasıl Bir Gençlik?</i>	89
<i>Ey Güzel</i>	93
<i>Memleket</i>	94
<i>Aşkını Kalbime Hapsettim</i>	95
<i>Hoş Geldin Ramazan</i>	96
<i>O</i>	97
<i>Seni Yeniden Sevmek İstedim</i>	98
<i>Özlüyorum</i>	99
<i>Okul Ve Eğitim</i>	100

<i>Yıldızlar</i>	102
<i>Aşk Alışkanlık Olunca</i>	103
<i>Aşklara Elveda Derken</i>	104
<i>Kahraman Türk Ordusu</i>	105
<i>Ben Seni Hala Unutamadım</i>	107
<i>Boş Ver</i>	108
<i>Gideceğim Buralardan</i>	109
<i>Fethin Mübarek Olsun Aziz İstanbul</i>	110
<i>Elveda</i>	113
<i>Yeni Bir Güne Doğru</i>	115
<i>Yine Bekleyeceğim</i>	116
<i>Ünye'de Ramazan</i>	117
<i>Rüya</i>	119
<i>İçimde Saklı</i>	120
<i>Yeni Bir Güneş Doğuyor</i>	121
<i>Mirasımız Ulusal Egemenlik Varisimiz Çocuklar</i>	122
<i>Bahar Mevsimi</i>	124
<i>Hatırlatırsın</i>	126
<i>Sen Buralardan Gittin Gideli</i>	127
<i>Osmanlıda Ramazan</i>	128
<i>Daha Ne İsterim Ki</i>	130
<i>Âşık Oldum</i>	132
<i>O Gün Gelecek</i>	133
<i>Salaların Şahit Olduğu Diriliş: 15 Temmuz</i>	135
<i>Seni Unutmama Ne Olur Yardım Et</i>	137
<i>Yetmedi Sevgimize Zaman</i>	138
<i>Yokluğun Hala Gönlümü Derinden Yaralar</i>	139
<i>Aşk</i>	140
<i>Ramazan Bayramı</i>	141
<i>Sen</i>	143
<i>Mutluluğun Resmi</i>	144
<i>Yolun Sonu</i>	145

Yine Tazelendi Hayaller

(20/05/2003-00.50)

Yine tazelendi hayaller
 Bugün ki gibi aklımda şimdi mazi
 Ellerim titreyerek
 Son vedalaşmamız geliyor aklıma
 Yağmurları hiçe sayarcasına
 Seni beklediğim sokaklar geliyor
 Ya o sensizliğe uyandığım sabahlar
 Gözyaşlarıma yenilerini ekleyip
 Hıçkırıklara boğulasım geliyor
 Ağladığımı ne zaman hatırlasam
 Aşk hissettiğin gün başlarmış
 Gönlündeki kapanmaz yaralar
 Sevdandan bir defa yemişim kurşun
 Ben sensiz yapamazmışım meğer
 Gökyüzüne aşkımızı anlattığımız
 Mevsimler keşke yeniden gelse
 Gelse de hiç ayrılmayacakmış gibi
 Ayrılsa ölecekmiş gibi duran
 Şimdi de hiç kavuşamayacakmış
 Gibi olan şu halimizi görse
 Rüya mıydı yoksa gerçek sandığım
 Hayaline daldığım yoksa rüya mıydı
 Sensizliği yazıyor şimdi şair sensizliği
 Yalnızlığımın feryadındayım
 Ahım dağları sarmış
 Yok oluşumun tek nedenisin
 Sevginden parça parça dökülüşümün
 Tek sebebisin...

Tutkunum

(01/09/2003-03.18)

Denizler az geldi
Gözyaşımda kayboldum
Yağmurlar yetmedi
Daldım ummanlara
Savruldum
Kalbimin derinliklerinde
Saklı bir köşede
Seni buldum
Gözlerine baktım
Sandım ki yeniden doğdum
İçimdeki yangımına
Attım kendimi
Bile bile yandım
Bile bile kahroldum
Bir bakışındaki
Bir gülüşündeki güzelliğe
Yenildim, esir oldum
Ahını çeken
Şu gönlümden bile artık
Yoruldum
Bir garip
Sevda kurşunuymuş meğer
Beni vuran
Son nefeslerindeyim hayatın
Tüm benliğimle
Her zerremle sana
Tutkunum...

Ay Tutulması

(31/01/2003-03.15)

Bir tutulma izledik seninle bu gece
 Uykumdan uyandırdılar iki dakikacık için
 Biraz da şaşırdım ne oluyor diye sordum kendime
 Mahmurluğumun sebebi uykusuzluğumdandır

Çıktık dışarı hepimizi sardı bir bekleyiş
 Bu anı gören sevdiğinden hiç ayrılmaz imiş
 Bilmem ki acaba soğuktan mı bu titreyiş
 Anlamayışımın sebebi uykusuzluğumdandır

Dedim ki: Güneş mi Ay'ı; Ay mı Dünya'yı tutuyor
 Söylentidir dedim bir tutulmadır gidiyor
 Herkes gülüşerek o anı bekliyor
 Durgunluğumun sebebi uykusuzluğumdandır

Gözlerim kapalı havaya bakıyorum
 Havada ne işaret ne de bir değişiklik görüyorum
 Bu tutulma olmaz dedim ben gidiyorum
 Duramayışımın sebebi uykusuzluğumdandır...

Şehr-i Ünye

Karadeniz'in kıyıya yavaş yavaş sokulduğu, yamaçlarında fındık bahçelerinin kıyı boyunca sıralandığı ve ikisinin arasına boylu boyunca uzanmış, denizle dağ arasında yerleşmiş olmaktan mutlu , sırtını fındık ağaçlarına vermiş, denizi karşısına almış sanki denizde kendi aksini seyrediyormuş gibi sere serpe yatmış güneşlenen; ama bir o kadarda sıcaktan bunaldığı zamanlarda denizde kendisini seyredirken fındık ağaçlarının gölgesine sığınmış, yerinden kalkmaya da hiç niyeti olmayan; mavinin her tonu ile yeşilin her tonunun birbiriyle bütünleştiği ve bu bütünlüğü bozmayacak şekilde ikisi arasına sıkışmış sanki cennetten bir köşedir Ünye. Körfezin kenarlarına kurulmuş güneşin çoğu yerde bulunmayan güzelliğiyle denizden doğup ve denizden battığı ülkemizdeki ender yerlerden biridir Ünye.

Özellikle yaz aylarında insanların buraya akın akın aktığı ve kıyı boyunca bir yılan misali kıvrıla kıvrıla uzayıp giden yollarında trafiğin sıkıştığı nüfusun arttığı, yerli halkın da özellikle temmuz- ağustos aylarında “Bu güzelliği biz çok seyrediyoruz, siz turistsiniz şehrimize hoş geldiniz.” diyerek sanki onları rahatsız etmemek için şehri dışarıdan gelenlere terk edip fındık işleriyle uğraştığı şehirdir Ünye.

Yaz aylarında bu kadar güzelliği içinde barındıran Ünye kışında bir o kadar sessizliğe bürünür. Deniz bir sonraki yazı bekleyip kendi kendine dalgalanır durur. Kimi zaman çoşar kimi zaman da bir ölü misali sakin ve durgundur. Haftanın çoğu günlerinde yağmur nadir de olsa kar yağar. Şehir tenhalaşır, kapalı mekânlar uzun kış gecelerinde evlerinde bunalan kişileri avutur. Herkes işinde gücünde akşam iş çıkışında yağmura ıslanmamak kaygısıyla koşa koşa evine giderken ekmek alan insan manzaralarını bu mevsimde çokça görmek mümkündür.

İlkbaharı güzeldir Ünye'nin. Ünye'de bahar mevsiminde ılık bir rüzgâr yalar yüzünüzü, bir yere sığamayışınızı her yandan gelen çocuk cıvıltıları rahatlatır. Kuşlar bile Ünye'de başka öter bu mevsimde. Sevgililer yürür sahil şeridinde gülüşerek, bir gelin elinde çiçeğiyle poz verir iskelede. Birden bir alkış tufanı kopar. Siz utanırsınız belki de onlara bakmaya ama yeni çiftler memnundur her halinden. Baharda içi kaynar insanın Ünye'de. Doyasıya yaşamak, enginlere açılıp ufuklarda kaybolmak ister.

Hak aşığı Yunus Emre'nin ne kadar sevildiğini gösteren sekiz mezarından birini koynuna almış, halk hikâyeleri ve türkülerine konu olmuş Hekimoğlu'nun memleketidir Ünye. Çakırtepe'nin eşsiz manzarası birçok şaire yarım kalmış şiirlerini tamamlatırken, Asarkaya insanı hülyalara daldırır. Çamlık otantik mekânıyla sevgilileri buluştururken Ünye kalesi şehirle ormanı birbirinden ayırır. Çınarsuyu'nda denize dalarken Saray camisinde ruh bedenden ayrılır. Karadeniz'e bir at başı gibi uzanan burun ucundan denizi seyre dalmak adeta mest eder insanı.

Yalıda Rum mimarisini gezerken camilerinde Selçuklu mimarisi karşılar sizi. Kadılar yokuşu ve bakırcılar çarşısında Osmanlı'yı anarsınız. Upuzun sahil şeridi, denize nazır yaylaları, tarihi ve görkemiyle Karadeniz'in tam manasıyla incisidir Ünye. Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesinde "Yüz akçalık kazadır." dediği Ünye tarihi ipek yolunda bir durak ve bugün ise ülkenin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine açılan penceresinde bir uğrak ve geçiş yolu olmuştur. Güzelim Ünye şehri keşke hep sende kalsam veya tümüyle benim olsun.

Ben Seni Unutmak İçin Sevmedim

Ben seni unutmak için sevmedim
Bazen içli bir şarkıya güldüm
Bazen duygulu şiirlerimi yırttım ama
Ben seni unutmak için sevmedim

Sıcak yuvasından bir kuşu aldım
Binlerce karıncaya da düşünmeden bastım
Bu yüzüme daha ne pişkinlikler kattım ama
Ben seni unutmak için sevmedim

Bahçemden leylakları kopardım
Bir defa koklayıp sonra yere attım
Kimi çiçeğe çok su verip kimini de susuz bıraktım ama
Ben seni unutmak için sevmedim

Delicesine sevdim, gün geldi ağladım da
Uykusuz geceler de geçirdim çok bağlandığımda
Istraptan değil zevk olsun diye yaptım ama
Ben seni unutmak için sevmedim

Terk etmek için birlikte oldum
Ayrıldım sonunda üzülmedim bile
Öylesine gün geçirip böylesine yaşadım ama
Ben seni unutmak için sevmedim...

Sabah Namazı

En sevdiği andı
 Belki de mutluluklarının en büyüğü
 Heveslerinin de en seçkinydi o
 Gecenin son karanlığında
 Uykunun haşmetli tutsağından kurtulup
 Açamadığı gözlerine ve
 Titreyen tüm vücuduna inat
 Abdestini alıp
 Kendini masumiyete terk ederek
 Günahların parça parça döküldüğü
 O ilk tekbiri getirmesi

Ne büyük bir teslimiyettir
 Herkes rüyasında hayaliyle meşgulken
 Bir kulun kalkıp
 Ellerini semaya açarak
 Allah'a dua etmesi
 Acziyetini Yaradanına gösterip
 Gözlerindeki pınarlar kuruyana kadar
 Yaşlar dökmesi

Ne büyük bir mutluluktur
 Kendi duygularını Allah'a arz edip
 Sanki semaya doğrulan başların arasından
 Seccadesiyle göğe yükselip
 Âlemlerin güzide sandığı güzelliklerini geçerek
 Hasretinden tuttuğu
 Mahşerde cemalini görme niyetiyle
 Sevdiklerinin yüzü suyu hürmetine
 Kulun sahibinden af dilemesi

Ne büyük bir sevinçtir
Secdeye kapanıp
Hıçkırırçasına ağladığı
Bir daha da doğrulamadığı
O gönül rahatlığıyla
Güneşin doğmasını ve
Affa uğramış gönül ümidiyle
Günün tüm sahteliklere vurmasını beklemek
Ne büyük bir huzurdur
En büyük günahlardan
Zerre kalmayacak kadar sıyrılmak
Hem de bir gecede...

Bu Yolda Yürümeli

Bırakmalı vücudunu insan sonsuzluğa
Geldiği gibi yaşamalı ömrü
Bir an olsun geriye bakmamalı
Düşünmemeli iyi mi kötü mü yaptım diye
Akışıyla akıp güneşiyle güneşlenmeli hayatın
Pişmanlık da bir yere kadar
Üzüntü yeri geldiği zaman
Sevinç dert gittiği zaman olmalı
Neşesinden sarhoş da olmalı
Umuduyla yoldaş, ümitleriyle dost da
Ağlayışı acıdan değil, zevkinden olmalı
Yaşamla barışık hayalleriyle yaşamalı
Şu derdi eksik olmayan dünyada
Başı dik, gözü pek bu yolda yürümeli...

Taceddin Dergâhı'nda

İstiklal Marşımızla ilgili her şey anlatılır her şey söylenir de Mehmet Akif'in Taceddin dergâhına kapanıp da 2 günde hangi ruh hallerine girdiği, neler düşünüp de bu eşsiz mısraları yazdığı, hangi rüyaları gördüğü ve duvarları nasıl mısralarla doldurduğundan bahsedilmez. Yarışma nasıl oldu, kaç şiir katıldı, büyük ödül neydi, M. Akif başta neden şiir yazmaya karşıydı da sonra nasıl ikna edildi, M. Akif'in yazdığı şiir nasıl 1. oldu, nasıl kabul edildi gibi bütün hadisat herkesin teferruatıyla az çok malumdur. Hiçbir zaman bu hikâyenin dışına çıkılıp da M. Akif'in Taceddin Dergâhına “ Bu marşı yazmadan çıkmayacağım.” diyerek kapandığı ve 48 saat içerisinde bir milletin şanlı tarihine ebediyete kadar silinmeyecek bir mühür vurulduğundan bahsedilmez.

Evet, İstiklal Marşımızın yazılmasıyla daha Kurtuluş Savaşı kazanılmadan İstiklal madalyamız boynumuza takıldı. Asırlar boyunca çınlayacak mısralarınla, ebediyete uzanacak yeni Türk devletinin ilk adımları atıldı. Binlerce yıllık şan ve şeref dolu tarihimiz, korkusuz yüreğimiz, bir kulluk bilinciyle mısralara aktı. Koskoca Türk tarihinin özeti, eşsiz medeniyetimizin sembolü, milletimizin çoşkun sesi, kutsalımız, namusumuz olan İstiklal Marşımız bundan tam 96 yıl önce yine bugünlerde bir dergâhta yazıldı. 12 Mart günü de unutulmaz bir meclis oturumunda, M. Akif'in tevazusuyla edebinden ellerini başının yanlarına alarak önündeki sıraya yumulduğu ve gözyaşları döktüğü anlarda saatlerce ayakta alkışlanarak kabul edildi.

Ya o Taceddin Dergâhında 2 günde yaşananlar. Bunları anlatmaya kelimeler yeter mi ya da hamuruna şanlı tarihimiz, mayasına da İslamiyet'i katarak milletimizin milli ve manevi değerleriyle yoğrulduğu o dakikalar unutulur mu?

M. Akif: “ Allah’ım bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırma!” diye dua ederek yazmıştı her bir mısrasını. “Bu son olsun. Milletimizi daim devletimizi payidar kıl.” diye dua ederek yazmıştı 571 hece 1453 harfi. Çünkü İstiklal Marşı bir milletin bağımsızlığının sembolü, hür iradesinin en büyük göstergesi, milleti millet yapan en büyük değer, istiklal ve istikbalimizin nişanesidir.

Akif dergâhına kapandığı ilk gün heyecanlıydı, kararsızdı; ancak bir o kadar da gelecek zaferden emindi. Zafere herkesten daha çok inanmıştı. Çanakkale de şahlanan millet Kurtuluş Savaşını da başarıya ulaştıracaktı elbet. İstiklal Marşımız yazılırken Batı cephesinde en amansız savaşlar daha yaşanmamıştı. Ne Sakarya ne Dumlupınar ne de Büyük taarruz gerçekleşmemişti. Ama Akif’teki sarsılmaz inanç ve milletine duyduğu güven hiç eksilmemişti. Bu güven ve inancı milletine de göstermeliydi. Yazacağı bu şiir ordumuza da milletimize de moral vermeli, ceddini hatırlatmalı, Allah’ın izniyle zaferi getirmeliydi. İşte bu anlayışla “Bu marş yazılmadan bana huzur yok.” diyerek kapandı Taceddin Dergâhına.

Şiirine başlayacaktı ama nasıl? Öyle bir giriş yapmalıyım ki şiirin heybetinden dosta güven düşmana korku salınmalıydı. Ama bir türlü o ilk sihirli kelimeyi bulamıyordu. O anda milletini, savaş yıllarını, bağımsızlığımız için çektiğimiz sıkıntıları düşündü. Bir ara Peygamber Efendimiz geldi aklına. İslamiyet’i yaymak için Efendimiz ne sıkıntılar çekmiş ne zulümler görmüş, ne savaşlar yaşamıştı. Taşlanmış, doğup büyüdüğü ve çok sevdiği Mekke’den ayrılmak zorunda kalmıştı. Hiç bilmediği bir şehirde İslamiyet’i yayma mücadelesi vermişti. Hatta Hz. Ebubekir’le hicret arkadaşlığı yapmış, onları takip edenlerin haberi gelince Sevr mağarasına sığınmışlardı. Hz. Ebubekir’in endişeli ve korku dolu halini görünce Efendimiz “Korkma Ya Ebubekir. Allah bizimledir.” demişti. Ne demişti “Korkma ya Ebubekir” ne.. ne...! “Korkma” İşte aradığım kelimeyi sonunda buldum dedi Akif. Akif’e göre şiire başlamak şiiri bitirmek demektir. Sevinç içerisinde başladı yüreğini kalemine aktarmaya. Artık otururken, ayaktayken, yemek yerken yazdı da yazdı. Bir ara dışarı çıktığı saatlerde sokakta yürürken yazdı, camide namaz kılarken

yazdı, dua ederken yazdı. Akıyordu bir bir mısralar gözlerinin önünden. O sırada Akif'le beraber dergâhta kalmakta olan Hafız Beki Efendi, şöyle anlatıyor:

“Akif bir gece rüyasından aniden ve telaşla uyandı. Heyecanla kâğıt aradı o anda bulamayınca kandilini bile alevlendirmeye fırsat bulamayıp kurşun kalemiyle yer yatağının sağındaki duvara şu mısraları yazdı:”

*Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım,
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım.
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım,
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.*

Evet bu mısralar zihninde kaybolmadan duvarda ebedi oldu. İşte Akif bu inanç ve azimle, bu iman ve ümitle yazdı İstiklal Marşımızı. İşte o gün bugündür İstiklal Marşımız bütün marşların ve bütün şiirlerin üzerindedir. Milli ve manevi değerlerimizden birisi, duyduğumuz anda saygımızı elimizden bırakmadığımız milli marşımızdır bizim. Bayrağımız her dalgalandığında marşımızı gururla söyleriz.

Neler yaşadın be Akif Taceddin dergâhında 2 gün içerisinde. Nasıl bir ruh ki bu? Böyle eşsiz bir şiiri milletimize kazandırdın. Nasıl bir inanç ve ne azimkâr bir kişilik, ne büyük şairanelik, mili ve manevi değerlere bağlılık, tarih bilinci var sende. Bu cennet vatan için yazdığın bu şiir sebebiyle senin de vatanın cennet olsun. Adın ve şiirin ölümsüzleşti. Hiçbir zaman unutulmayacak, unutturulmayacak.

Bir Defa Ağla

Bir defa olsun ağla
 Silme göz pınarlarından akan yaşı
 Bırak düşsün toprağa o damlaların
 Düşsün de senin gibi her bir yer nefes alsın

Bir defa ağla
 Sırılsıklam etsin seni gözyaşların
 Engelleme, utanma da
 Sevinçten de ağla, kederinde de, kahrolduğunda da...

Öyle ağla ki
 Senin feryadından Ağrı Dağı hüznü lensin
 Yangınından çözümez buzları çözülsün
 Aksın ırmakları seninkilerle birleşsin

Öyle bir ağla ki bülbül duysun haykırışını
 Kendi derdini unutup seninkine yansın
 Hasretindeki sevgilisi için
 Bundan böyle senin gibi ağlasın, sana özensin

Ağla öyle ağla ki
 Hıçkırıkların kuşların sesine karışsın
 Beraber söyleyin o hüznü şarkıları
 Birlikte uçun artık göklere

Öyle bir ağla ki sarhoş ol da
Mecnun gibi çöle düşüp Leyla'n için ağla
Seninle beraber kum da ağlasın
Her bir tanesi gözlerindeki bir damla yaş için savaşsın

Pınarların kurusunu ağlamaktan
Irmaklar su yerine kan taşısın denizlere
O hüztin dolu zevki tatmak için
Duygularına içinde hüküm vermemek için
Bir defa olsun ağla...

Seni Bulsaydım

(13/07/2003-03.11)

Gözlerinden akan
bir damla yaş olsaydım
dolsaydım kalbinin içine
sevda rüzgârına kapılıp
ummanlardan sana koşsaydım
sele verseydim
avuttuğum gönlümü
yüzüne çarpan
bir ılık esinti olsaydım da
kokuna sarılıp
sana ümit bağlamış
şehirlere yayılsaydım
sorsaydım sevgilimi
tüm haberci kuşlardan
seninle geçen günlerin
hayaline dalsaydım
duyursaydım feryadımı dağlara
umuduma isyanlar katıp
her gördüğüm kulda artık
seni bulsaydım...

Neden?

24/03/2003-23 civarı

Yüzümde işkence acısı gibi bir hal
Dilimde o beğendiğin şarkılar
Yanımda dostlarımdan birkaç kişi
Ve ben içiyorum
Ya hayalin aklımda
Ya da aklım hep hayalinde
Ağlamak istesem de ağlayamıyorum
Gülüyorum arada bir
Sessiz bir köşede
Kendi sevgimin tuzağında
Kaybolup gidiyorum yavaş yavaş
Telkinler faydasız
Kalabalıklarda yalnızım
Kederliyim bu gece çok
Çok kederliyim
Düşünüyorum da
Bütün bu dağıtmalarım
Her şeyi bitirmeyişim neden...

Ey Çanakkale

Dünyada birçok millet vardır tarihin çeşitli dönemlerinde varlık ve yokluk mücadelesi veren ancak hiçbir millet yoktur ki bu varlık ve yokluk mücadelesini her zaman zaferle sonuçlandıran ve her seferinde küllerinden yeniden doğup şahlanan. Bir millet düşünün ki her türlü imkânsızlığa rağmen çocuğundan büyüğüne, yaşlısından gencine kadar adeta tek yürek olup bu vatanın bekası için, dalgalanan bayrağımızın devamı için, ecdadımızdan bize kalan bu son toprak parçasının ilelebet varlığı için dünyanın en görkemli yenilmez denemelerine karşı gövdesini siper etmiş ve bozguna uğratmış olsun. İşte Osmanlı öyle bir devletti ki yıkılma döneminde bile önce Çanakkale’de boğazına kadar dayanan hançeri aldı ve dünyanın bağrına sapladı. Ardından da Kut’ül Amare’de dünyanın o zamanki en güçlü ordusunu yani İngiliz ordusunu generalleriyle birlikte esir aldı...

Çanakkale sadece sıradan bir savaş değil, yakın tarihimizin gördüğü en büyük var olma mücadelesidir. Bir milletin varlığını, bağımsızlığını devam ettirme ya da tarihe gömülme savaşıdır. Demirin insan bedenine çarpıp büküldüğü, süngünün iman dolu yüreğe girmeden kırıldığı, er meydanının adıdır Çanakkale. Kınalı kuzuların daha 13’ünde, 14’ünde, 15’inde gül bahçesine girercesine şahadete atıldığı yerdir Çanakkale. Tarih boyunca hiçbir millete nasip olmayan ve yüce Türk milletinin kahraman evlatlarınca verilen bir büyük mücadelenin adıdır Çanakkale. Şairin ifadesiyle, Bedr’in aslanlarının kükrediği ateşten bir gömlektir Çanakkale. Çanakkale 72 topun 506 top namlusuna galip gelmesidir. Metrekareye 6 bin merminin düştüğü, havada mermilerin uç uca çarpışıp birbirini vurduğu, küçücük Gelibolu Yarımadası’nda milyonlarca kişinin savaştığı ve yarım milyon insanın toprağa düştüğü, karşılıklı siperlerin birkaç metreye kadar indiği, mermiyle süngünün iç içe geçtiği yerin adıdır Çanakkale. Mustafa Kemal’in, Seyit Onbaşı’nın, Ezinelî Yahya Çavuş’un ve daha

nice kahramanların adını dünyaya duyurduğu savaştır Çanakkale. Dünya savaşının süresini uzatan, bugünkü dünyanın siyasi ve sosyal yaşamının belirleyicisi olan, sonuçları bile hala devam eden, dünya tarihinin gördüğü en çetin savaşın adıdır Çanakkale. En önemlisi de vatan söz konusu olduğunda her şeyin, herkesin geride kalması ve bu inançla dünyanın en güçlü ordularının yerle bir olmasıdır.

18 Mart Çanakkale deniz zaferini kutlama ve şehitlerimizi anma günüdür. Her ne kadar 18 Mart Çanakkale zaferi olarak kutlansa da bugün denizden geçmek için Çanakkale boğazına dayanan birleşik kuvvetler donanmasını mağlup ettiğimiz gündür. Asıl savaş bugünden sonra yaşanacak denizden geçemeyeceğini anlayan kuvvetler. 1 Ay sonra Çanakkale'yi karadan geçmeye zorlayacak ve 9 ay boyunca karada belki de dünya tarihinin gördüğü en şiddetli ve en ilginç savaşlardan birisi yaşanacaktı. Birçok yönüyle böyle bir savaş dünya tarihinde yaşanmamıştır.

Düşman askerleri Türk askerinin sadece yiğitliğine değil, insanlığına ve merhametine de şahitlik etmişlerdir. Öyle ki düşmanlar karşılıklı cephelerden birbirine çikolata ve sigaralar atmışlar, savaştan bunaldıkları zamanlarda askerler karşılıklı ateşkes ilan etmiş denizde yüzmüşler hatta voleybol bile oynamışlardır. Kahraman Türk askeri siperler arasında yaralı Anzak askerini alıp kendi siperine bırakmış, yolunu kaybeden bir düşman generalini kendi bölgesine gidene kadar saklamış, refakat etmiş ve yolunu bulmasını sağlamıştır. İlahi kudret bu savaşta askerlerimize yardım etmiş, Congbayırı'nı almaya niyetlenen İngiliz kraliyet ordusunun üzerine bir bulut indiği ve o askeri birliği alıp meçhule götürdüğü çoğu rivayetlerde mevcuttur.

1915 baharında parlak umutlarla karaya ayak basan birleşik düşman ordusu 1916 kışında; arkasında 280.000 kişi bırakıp bozguna uğrayarak çekip gitti. Biz ise 232.000 şehidimizi bu topraklar için toprağa verdik. Ama Çanakkale denizden ve karadan geçilememiş, birleşik kuvvetler istediğini alamamış, İstanbul ele geçirilememiş, Rusya'ya yardım gidememiş ve Çarlık rejimi yıkılmış,1.dünya savaşının seyri değişmişti. Kahraman Türk askeri kendilerinden sonra

gelecek kaç nesil Türk evladının yükünü çekmiş, Çanakkale'nin bizim iznimiz olmadan asla geçilemeyeceğini dünyaya haykırmıştır.

Bugün tertemiz hayallerimiz korkusuz rüyalarımız ve sıcacık yuvamız varsa evlatlarımız rahat bir gelecek, torunlarımız mutlu bir yarının hesaplarını yapabiliyorsa bedeli Çanakkale'de peşin ödendiği içindir. Dedeler torunlarına köstekli saat altın ve gümüş tabaka değil, göğüslerinden çıkardığı kör kurşunları hediye ettiği içindir. Çanakkale'yi anlatalım, unutmayalım, unutturmayalım.

Bizlere böyle bir zaferin gururunu yaşatan şehit ve gazilerimizi şükranla anıyorum. Şehitlerimizin şahadetleri kabul olsun, mekânları cennet olsun. Milli şairimizin şu iki dizesi şehitlerimizin en büyük mükâfatıdır.

*Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber;
Sana aguşunu açmış duruyor peygamber...*

Necla

Sen de mi küstün NECLA
Selamı sabahı kestin
Rüyalarım da bile yoksun artık
Ayrılık sana da mı zor geldi
Bir gecemdeki sen vardın
Onu da aldın elimden
Seni düşleyerek yattığım yerden
Yine eli boş uyandım
Nerdesin
Rüyalara küstürüp
Uykusuz bırakacaksın sonunda
Gönlünde değilsem
Hayallerimde gez bari
Yolunu bekleyemem ama
Senin için ölürüm
Gel bu gece bana da
Kıyma şu gençliğime...

Osmanlı

(29/04/2004)

Yılmadı her türlü güçlüğe karşı bu kudret
Ezdi düşmanı geçmişinden aldığı kuvvet
Onlar için İslam'ı yaymaktı tek zaruret
Sadece sana yakışır o şeref, şan ve şöhrat

Almış başını giden bin çeşit sefalet
Seninle yıkıldı, yayıldı tüm cihana adalet
Yoktu onlarda günahsız bir damla esaret
Senden sonra sardı yürekleri beklenen felaket

Gelmedi cihana adı altınla yazılı bir millet
Soyunda tutsaklığı olmayan ölümsüz hürriyet
Gidişinle tüm sütunlar yıkılsa kopsa da kıyamet
Şimdi âlem toprağındaki bir zerrenin tozuna hasret

Vehbi Abi

(20/08/2004-01.21)

Gecenin karanlığında
bir ışık gördü mü karşıdan
aniden giderdi hiç durmadan
ıssızlığın çöktüğü sessizliğe
meydan okuyarak
yalnızlığın ürpertisini
hiç duymadı kalbinde
korku yanına bile uğramazdı
cesaretinden gün gelir usanırdı
bir garip adamdı şu Vehbi abi
yine de yılmadı o gitmelerden
dün gece yine
almış başını gitmiş sonsuzluğa
tek başına ve korkusuzca...

Kültür, Dil Ve Coğrafya Üzerine

Kültür bir milletin dil, din, ırk, gelenek, görenek ve yaşadıklarının oluşturduğu bir bütündür. Diğer bir deyişle bir milleti diğer milletlerden ayıran; milletin kendine özgü maddi ve manevi ürünleridir. Manevi öğeler; dil, din, örf, adet ve gelenekler iken yaşanan coğrafya, sanat eserleri, tarihi yapılar, sosyal ve ahlaki faaliyetlerimiz de kültürün maddi öğelerini oluşturur.

Dünya üzerinde yaşayan ve geçmişte yaşamış olan her millet kendine özgü birtakım kültürel unsurlar bırakmışlardır. Kültürün oluşumunda dil çok önemli bir unsurdur. Dil kültürden hem etkilenir hem de onu etkiler. Dil kültürün taşıyıcılığı yapar bir anlamda. Yaşayan kültür diğer nesillere dil aracılığıyla aktarılır. Dil sayesinde insanlar kültürlerinin ve kültürel öğelerinin farkında olurlar.

Kültürün oluşumu aslında yaşanan coğrafya ile ilgilidir İnsanların yaşadığı bölge hem ait olduğu milletin kültürünü etkiler hem de var olan kültüre göre şekillenir. Milletlerin tarih boyunca buldukları, yaşadıkları bölgeler, coğrafyalar değiştikçe kültürleri de o oranda değişerek, farklılaşarak, çeşitlenecektir. Nitekim ünlü düşünür İbni Haldun üzerine yüzlerce kitap yazılabilecek şu iki kelimeyi söylemiştir:“Coğrafya kaderdir.” İklimlerin, savaşların, yaşayışın, yer altı ve yer üstü zenginliğin veya fakirliğin; dünyadaki bütün yaşayışı, milletlerin acılarını, sevinçlerini, huzurunu, turizmini, ticaretini yani kaderini nasıl etkilediğini ve belirlediğini anlatan gayet bilimsel bir sözdür. Toplumlar kültürlerini buldukları coğrafyanın sınırlarına göre, o bölgenin el verdiği ölçütle oluştururlar. Milletlerin kültürel öğeleri içinde bulunan oyunlar, yemekler, giyim kuşam, törenler bölgenin coğrafi şartları sonucunda oluşur. Örneğin denizin bölgenin yaşayışına, giyim kuşamına ve yemek çeşitlerine etkisi yadırganamaz. Denize sınırı olmayan bir milletin, bir medeniyetin veya bir şehrin kültürel öğelerinde denizle ilgili ya da deniz başlığı altında inceleyeceğimiz; balık, tekne, yelken gibi kavramlar bulmamız o oranda sınırlı olacaktır. Rehavet ile dinamik, canlı ve hareketli olmanın altında yatan en belirleyici unsurlar yörenin sıcak veya soğuk

olmasıdır. Yazı'nın en verimli topraklarda doğması, Ortadoğu'daki bitmeyen savaşlar, ülkemizin geçmişten bugüne konumu ve verimliliği nedeniyle sayısız milletlere ev sahipliği yapması gerçekten coğrafyanın kaderidir. Rusya ve Türk Cumhuriyetlerinde giyilen kalpak ile Arap dünyasında giyilen şalvarın bir giyim kuşam ve kültürel unsur olarak yerleşmesinde, böyle bir kültürün oluşumunda sadece iklim ve coğrafya etkilidir. Yağışlı bir bölgedeki mimari eserlerin ham maddesi ağaç iken, yarı kurak iklimlerde mimari yapıların hammaddesi kerpiç veya topraktır. Örneğin dünyada balıkçılığın bir numaralı merkezi olan İskandinav ülkelerinde balık ile ilgili bir atasözü ve özdeyiş vardır. Nitekim ülkemizde de Doğu Karadeniz bölgesinde hamsi ile ilgili birçok sözün ve yemeğin olduğu gibi. Nitekim Trabzon'da balık avlama davranışlarından kolbastı oyunu doğmuştur.

Bölgenin sosyal hayatı uğraş alanına göre, coğrafyanın sunduğu imkân ve olanaklarına göre gelişmiştir. Bizim yaşadığımız coğrafyada da Ünye, Fatsa, Ordu, Giresun gibi şehirlerde de sosyal hayat ve yaşayış tamamen fındık üzerinedir. Bütün alışveriş, turizm fındığa endekslidir. Bu da bölgemizin kültürünü oluşturup ülkemizin kültürüne bir zenginlik daha katar. Bütün bu örnekler yaşanan bölgenin coğrafi şartlarının, ikliminin, bitki örtüsünün, özel ve matematik konumunun kültürü nasıl etkilediğini, coğrafyanın kader olduğunu ortaya koymaktadır.

Yine milletlerin komşu oldukları diğer milletlerden etkilenmesi kendi kültürünün oluşumunda, değişiminde ve çeşitlenmesinde çok etkilidir. Yapılan ticari faaliyetler, savaşlar, geziler, milletleri etkilemekte kültürel öğelerde o oranda çeşitlilik kazanmaktadır. Nitekim milletimiz Orta Asya'da bozkır ve göçebe kültürünün, İslam kültürüyle tanışınca Arap kültürünün, komşu olmamız nedeniyle Fars kültürünün, Batı'ya yanaşınca da Batı kültürünün etkisinde kalmıştır. Dilimiz, kültürümüz, edebiyatımız ona göre şekillenmiştir. Yabancı kültürlerden etkilenebiliriz ama yeter ki tamamen diğer kültürün, dilin ve coğrafyanın boyunduruğu altına girmeyelim.

İstanbul Türküsü

(25/05/2003)

Sel sel akan sevdasıyla çıktık yola
Başlar koyduk, gönüller verdik uğruna
Kaç fedakârlık harcadık biz yaşama
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Yüzlerde inanmışlık, gözler ufukta
Bir gönül teslimiyeti her solukta
Kararlılık var atılan adımlarda
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Güzel şehir böyle soy yakışır sana
Binlerce yürek gitti sana yana yakıla
Çok dayandın günlerin bitti sonunda
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Ey koca çınar ver ellerini bana
Gördüğün ulus tarih yazıyor sana
Sen bir yana, bütün dünyalar bir yana
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Köhne Bizans'ın dayandık kapısına
Bin yıllık devleti girmelidir toprağa
Sancaklar bugün dikilecek surlara
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Dava İslam'ı yaymaksa bu cihana
Tekbirle başlar akınlar dalga dalga
Fatih önde fedaileri her yanda
İstanbul alınacak yürüyün bugün

Hüsnü

(26/10/2003-18.30)

Savur küheylanlarını Hüsnü
Batmaz denilen bu dünya da battı
Yetmiş bin medeniyetin ardından
Bir millet daha doğdu
Önce genişledi sonra geriledi
Sora da kendi kendini sattı
Giderken arkanda bıraktığın küller
Sahraları aştı, tüm berzahı dolaştı
Gitti Küre-i Arzın alnının ortasına çattı
Sordu, seni sordu, geldi mi dedi
Böyle bir soy daha geldi mi
Böyle düzeni hiç yaşattın mı dedi
Ağladı, yağmur diye aktı
O güne dek sürgün yemiş gözyaşları
O karanlık, o bitkin zemine
Durmam dedi artık buralarda
Gitti Âlem- i Ervah'ın sınırlarına ulaştı

Şimdi nerdesin Hüsnü
Küheylanların kimlere adalet
Nerelere kurtuluş götürüyor
Gel bize, yeniden gel
Gönüllerin sana öylesine ihtiyacı var
Leyl ve Nehar sensiz olmaz
Bu dehnalar sen olmadan yapamaz
Ne yaptı senden sonrakiler
Kendileri yedi, cihanı hepten ettiler aç
Gel artık deryalardan gel
Âlemin derdi sen, yine sana muhtaç

Hayatımı Adadım Uğruna

Çağlayan bir su olup aktın kalbimin içine
Görünmez bir nur olup doldun yüreğime
Ben senin adını yazdım her yere
Hayatımı adadım uğruna sevgilim

Sevdan şu gönlüme dahi sığmadı
Seni anmadığım bir yer bile kalmadı
Suçum ne ki neden çilem dolmadı
Hayatımı adadım uğruna sevgilim

Ey Resul-i Kibriya

Ey Resul-i Kibriya Ey en sevgili rüya
Canların cananı, güllerin gülistanı,
Sonsuzluk aşkımın ummanı
Her halükarda başvuru kaynağı
Furkan'ın rehberi, insanlığın ezberi
Sen sevda ikliminin en güzel mevsimisin
Sen Aşk mevsiminin en güzel çiçeğisin
Sen âlemlerin yaratılma sebebisin
Sen Gül adının biricik eşisin
Dünyamıza hoş geldin sevgili efendim

Senin doğduğun gece
Âlemler nura boğuldu çeşitli alametler belli oldu
Save gölü kurudu, Kisra sütunları savruldu
Kâbe'de putlar yere düştü
Bin yıllık küfür ateşine küller üşüştü
Tüm melekler indi yedi kattan
Kundağın nurdu ak buluttan
Alnında kendi nurunla doğdun
Hemen secdeye başını koydun
Ümmetim dedin ilk ağzını açtığında
Nübüvvet mührün vardı hemen sırtında
Ne güzel doğdun sevgili efendim

Sen olmasaydın
Hazana dönerdi ruhumuz
Viran olurdu yurdumuz
Gül dalında solar tomurcuklar açmazdı
Yaratılmazdı âlemler yaratılmazdı biçareler,
İnsanlar ebedî kurtuluş menziline eremezdi...

Şerler def edilemez hayırlar fethedilmezdi
 Hilal'i bilmez kıbleyi görmez
 Yoksulu kollamazdık
 Gönüller yanmaz yürekler sevdalanmaz
 Kışta gelen bahar soluklanmazdı
İyi ki doğdun efendim

Sen gelmeseydin
 Mazlumlara merhamet edilmez
 Kalplere cemre düşmezdi
 Yaz günde çöle düşerdik
 Dünyamıza bahar gelmezdi
 Gül diye dikenleri koklardık
 Seher vakti kıyama durmazdık
 Hakikat güneşi ufkumuza doğmazdı
 İlahi davet dünyayı kuşatmazdı
 Allah hakkıyla anılmaz Kuran anlaşılmazdı
 İnsanlık İslâm şerefîyle bahtiyar olmazdı
Bu hafta doğdun efendim

Ey Nebiler serdarı Ey kurtuluşumuzun ümitvarı
 Ümmetindeniz şahit ol yarına
 Şefaateyle Hakk'ın aciz kullarına
 Mahşerde yardım eyle
 Sancağının altına al bizi bir gülüşle
 Gönlümün gülü yüreğimin sümbülü
 Derdimize derman ruhumuza ferman
 Su serp içimizdeki yangınımıza
 Bir kerecik giriver ne olur rüyamıza
 Sonsuz salât ve selam sana olsun efendim
Doğum günün kutlu olsun efendim.

Aşk'ın Tarifi

Bir şiir yazmıştım eskiden. Aşk üzerine. Aşkı tarifsiz, anlaşılmayan sandığım günlerde. Belki de “Aşkı aşk yapan tarifsizliğidir.” diyordum.

Sormuşlar aşığa senin aşk dediğin nedir?

Demiş tatmadan bilinmeyen yaşarken anlaşılmayan bir şeydir.

Belki sevip kavuşamadığıdır, hep içinde hissettiğidir.

Belki unutmadığıdır, hayalleriyle avunduğun bir histir.

Belki de boşluktur, hiçbir şeydir, belki kurtuluşundur, belki de değildir.

Hayattayken ölmeyi öğretir belki de sana bir bir.

Dayanamazsın çıkarırsın belki de aklından bir gün gelir.

Belki de bitmesini gerektiren bir durum olur, hani ya hep öyledir.

Sebep nefreti mi olur, öfke mi, terk edilmek mi kim bilir.

Ne iyidir ne kötüdür belki de bunun tam ortasıdır.

Anlaşılmaz bir şey dedim ya belki de bunların hiçbirisidir.

Sonra aşkı bir kalıba sokmaya çalıştığım günler oldu. İlle de ona bir tanım bulacaktım. Hani internet köşelerinde aşkın tarifi için yazılan cümleler vardır ya işte onlardan. Aslında hepsi aşk denilen o sihirli üç harfin tanımı değil insana musallat olduğunda bizim yaşadıklarımızdı.

Örneğin; Aşk gözyaşıyla ıslanmış bir yastık değildir ya da onu düşünerek yürürken yolunu kaybetmek de değildir. O günlerde şöyle bir cümle bulmuştum aşkı tanımı diye: “Aşk sevdiğinin gözünde kendini görebilmektir.” Ama bu da yanlıştı bugün düşündüğüm zaman. Hiç birisi aşkın tarifi olamazdı.

Bir ara “Aşk” ile “Sevgi” arasında kalmıştım. Hangisi hangisidir, çok sevmek aşk mı veya daha kapsayıcı olan hangisidir diye düşündüğüm zamanlar oldu. Ona da “Aşk sevip de kavuşamamak demektir. Eğer

kavuşursan aşk sevgiye dönüşür. Birçok hisse dönüştüğü gibi” diyerek çıktım işin içinden. Ama hepsi basit kalıyordu aşkı anlatmak için. O kadar aciziz ki Yaradan’ın içimize yerleştirdiği bu değerli hissi tariften aciziz.

Yine bir zamanlar aşk için gözlerin üzerinde çok durmuştum. Ruhun görüneni yüz, yüzün de aynası gözdür diyerek. Evet mutlaka aşktan bahsedilen bir şiirde göz olmazsa olmazdır. Mecnun’a: “Şu Leyla’yı nasıl seviyorsun? Çok çirkin.” dediklerinde Mecnun’un: “Sen ona bir de benim gözümle bak.” cevabı gibi.

Hani bir menkıbe anlatılır ya:

Rabia’tül Adeviyye hazretlerinin önüne adamın birinin çıkıp da “Ya Rabia Aşk çok mübarek bir histir değil mi?” diye sorup “evet” cevabını alınca “O zaman ben size âşık oldum, gözleriniz çok güzel” dediğinde Hz. Rabia’nın da adamın gerçekten aşka müptela mı olduğunu yoksa yalan mı söylediğini anlamak için “Arkamdan kız kardeşim geliyor, o benden daha güzeldir. Çok güzel gözleri vardır.” deyince adamın gayri ihtiyari kafasını çevirerek arka taraflara bakarak “hani nerde” demesi üzerine “Sen âşık değilsin. Âşık olsan kafanı çevirmezdin Aşık kişi için en güzel yüz ve göz aşık olduğu kişininindir.” demiştir.

Bugün anlıyorum ki Aşk acıdır, hüsrandır, yıkımdır, hastalıktır. Acı içerisinde yok olmaktır. Ancak yok olurken bile halinden şikâyetçi olmamak, yüzünde gülümsemeyle ruhunu teslim etmektir.

Aşk gece yıldızlara özlemlerle bakarken sebepsiz haykırmaktır. Aşk sessiz eyvahtır! Gözleri yaşlı yaşlı gizlice “Ah ulan Ah” demektir. Sevda denizinden ummana açılmaktır. Bağırarak âşık olduğun ilan edilmez vücudun seni ele verir zaten. İlan-ı Aşk mısır gibi yanınca patlayan değil buğday tanesi gibi yandıkça sessizce, için için kararan gibidir.

Aşk Eski edebiyatımızda ne güzel anlatılmıştır. Pervanenin mumun etrafında dönüp sabaha yakın sarhoş olup da kanadından ateşe

yakalanması ve yanması gibi âşık da sevgilinin etrafında döner durur ancak sevgili ona yüz vermez. Bir bakışı ne kadar önemlidir. Sevgilinin kirpikleri oktur ve her bakışında o kirpiklerden aşığına ok fırlatır. Âşık yaralanır ama çok mutludur, yaralarına elmas tozu ekeler ve yaralarının kapanmasını iyileşmesini önler. Hatta âşık şöyle der:

Aşk derdiyle hoşem el çek ilacımdan tabib

Kılma derman kim helakim zehri dermanındadır

(Aşk derdiyle hoşnudum, ey doktor! Bana ilaç verme ki benim helâk olmam senin derman olsun diye vereceğin zehrindedir).

Sonunda aradığım tarifi buldum: “Bence Aşk sevgilinin gözünün içine bakarak canını vermesidir, ölmesi değil. Çünkü âşıklar ölmez, kuruyup da toprak olmaz.

Söyle Bana Sen Kimsin

Aşk ehlinden misin, âşıklık derdinde mi
Gerçek sevenlerden mi maşuk peşinde mi
Hayal-i aşk mı beşer-i sevda mısın
Söyler misin bana sen kimsin

Sevda denizine girenlerden mi
Kıyıda bekleyenlerden mi
Güzele hasretlik çekenlerden mi
Söyle bana sen kimsin

Bir defa yananlardan mı
Yanmadan duramayanlardan mı
Yoksa kendini kandıranlardan mı
Söyle bana sen kimsin

Gün boyu ağlayanlardan mı
Bir damlayı çok sayanlardan mı
Kabına sığmayıp taşanlardan mı
Söyle bana sen kimsin

Gönlüne ceza verenlerden mi
Yakarıp günaha girenlerden mi
Secdede tövbe edenlerden mi
Söyle bana sen kimsin

Güle bakmaya doymayanlardan mı
Küstürüp solduranlardan mı
Yalvarıp pişman olanlardan mı
Söyle bana sen kimsin

Her gece sarhoş gezenlerden mi
İçip kendinden geçenlerden mi
İçindeki sevgiyle göçenlerden mi
Söyle bana sen kimsin

Yalnızım

Yalnızım
Ne soranım
Ne de sevenim var
Ardımdan ağlayanım da yok
Birlikte güldüğüm
Eğlendiğim de
Dört duvar arasında
Sessizlikle baş başa
Ben doğuştan yalnızım
Terk edilmiş viraneler gibi
İçimde boşluklar
Bütün duygulardan mahrum
Piyanomun başına geçip
Yalnızlık şarkıları çalıyorum sadece
Bir de bu sıkıntıda
Düşünmek, düşünmek
İşte tek başıma olan
Hayatım...!

Ya Da Hiç

Sen âşık oldun mu hiç
Bağlandın mı delicesine birdenbire
Ya da kendini açıklayamadığında
Gözlerin seni eleverdi mi

Düşünceli gezerken yolunu kaybettin mi
Geceyi uykusuz geçirdin mi hiç
Ya da onu düşünürken
Hiçkırıklara boğulduğun oldu mu

Aşktaki o çocuksuluğu gördün mü
İçinde karışık duygularla yaşadın mı hiç
Ya da sen gözünde yaşınla uyurken
Rüyana girmediği gün oldu mu

Bir defa görmek için zaman kolladın mı
Onu sevmek adına ne yaptın
Ya da gündüzün çekingenliğini
Gecenin cesaretiyle bir güne sığdırdın mı

Beni düşünüyor mu acaba dediğin oldu mu
Seni anlattığımı sandığın şarkılar oldu mu hiç
Ya da gece yıldızlara özlemle bakarken
Gönlün yaşama küsüp sebepsiz haykırdı mı...

Her Gün Anneler Günüdür

Ve ölmek üzere olan adam Azrail'e: "Peki insanlar ölmek üzereyken bir melek gelir de doğarken niye bir melek gelmez?" diye sorduğunda Azrail ise ona hitaben: "Doğduğunda annen vardır ya!" demiştir.

Evet anneler bir melektir. İnsanların bu dünyadaki her daim koruyucusu, canı pahasına evladının üzerine eğilen, evladının yetişmesi için günlerini, ömrünü heba eden doğumdan başlayarak ömrü boyunca evladının üzerine eğilen, onun bir tek kılına zarar gelmemesi için hayatını önüne seren sanki cennetten gönderilen bir melektir anneler. Annesi olmak bu dünyada bir şanstır. "Annem olsaydı da bana her gün kızıp bağırıyaydı." diyen büyüklerimizi çok görmüştüzdür. Anneler gökte bir ışıktır, parlak bir yıldızdır, yoklukta bir düşür, karanlıklarda kandildir. Anne tutduğumuz bir dal, garip dert çekenimiz, gözyaşlarımıza dahi kanat geren akıl hocamız, hayat danışmanımızdır. Anneler çiçek gibidir, onlar hep mis kokuludur. Her zaman yanımızda olduklarını ve hep bizi düşündüklerini biliriz.

Medeniyetimizde de: "Ana gibi yar, Bağdat gibi diyar bulunmaz." veya "Ağlarsa anam ağlar gerisi yalan ağlar." gibi anne sevgisi üzerine birçok atasözümüz vardır.

Sadece insanlarda değil hayvanlarda bile annelik duygusu en önemli yaratılış gayesidir. Tüm hayvanların yavrularına göz kulak olması, onları tehlikelerden koruma çabası ve beslenmeleri için yaptıkları Allah'ın bu dünyaya koyduğu nizamın en büyük göstergesidir. Bu ilahi kudreti gördüğümüzde ağlamamak imkânsızdır. Hani bir menkıbe vardır ya: Kötü yürekli bir kadına âşık olan adam ne yapsa ne etse de kadın adamın aşkına karşılık vermez. En sonunda kötü yürekli kadın anneni öldür ve kalbini de çıkarıp bana getirirsen ben de sana âşık olurum demiştir. Çaresiz kalan ve aşkı yüzünden gözü dönmüş olan adam da eve gidip annesini öldürür kalbini çıkarır ve bir poşete koyup kötü yürekli kadına getirmek için aceleyle koşarken yolda ayağı taşa takılır ve adam da elindeki poşet de yola savrulur. Adam aceleyle annesinin kalbini yerden alıp üstündeki tozları temizleyip

poşete geri koyacakken o elindeki annesinin kalbi dile gelir: Oğlum bir yerin acıdı mı? Gözyaşları içerisinde annesinin kalbini öper koklar ama ne çare. Allah'a başışlanması için dua eder. Sonrada âşık olan adam gider gözü yaşlı annesinin kalbini kötü yürekli kadının ellerine verir. Kötü yürekli kadın çok sevinir ve gülücükler saçarken kalbine aşığı tarafından bir bıçak saplanır ve kötü yürekli kadın da oracıkta ölür. İşte her yıl Mayıs ayının ikinci pazarında kutlanan Anneler Günü Batı'nın tüm dünyaya sunduğu kültür emperyalizminin sadece birisidir. Batı medeniyetine ait olan ve bazı sembolik olayların gerçekleştiği gün olarak kabul edilen bu gün Hıristiyan dünyasına ait bir gündür. Onlar istediği için bugün anneler günü olarak kutlanır ve günümüz dünyasında da tek amacı ticaridir. Özellikle hediyelik eşya sektörünün canlı tutmasıyla bugün çılgınca alışverişler yapılacak özelliklerde yıl da bir gün olduğu için çok pahalı hediyeler alınacak ticaret gelişecek ve piyasalar canlanacak, alınan hediyein büyüklüğü ve pahalılığı oranında anne sevgisi kanıtlanacaktır.

Oysaki bizim kültürümüzde anneler bir gün değil her gün özeldir. Ömrümüzü anne ve babamıza onun sağlığına ve mutluluğuna adanmalıyız. Her gün onlara hediye almalıyız. Bir gülücük, bir tatlı bakış bir hoş sohbet veya bir gezintide yerine göre en büyük hediyedir. Nitekim Allah-ü Teâlâ Kuran-ı Kerim de İsrâ suresinde: “Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, annenize ve babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine öf, bile deme! Onları azarlama! İkisine de güzel söz söyle! Onları esirgeyerek alçak gönüllülükle üzerlerine kanat ger ve Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de sen onlara öyle rahmet et diyerek dua et!” diye insanlara seslenmiştir. Peygamber efendimiz de: “Cennet annelerin ayakları altındadır.” buyurmuşlardır.

Anneler gününü mayıs ayının ikinci pazarı hariç her gün kutlayalım. Anne sevgisi gibi bu özel duyguyu da Batı'nın kültür emperyalizmine kaptırmayalım. Bir gün için değil her gün için tüm annelerin ve kendi annemin anneler gününü kutlarım.

Hapishane Günlüğü

(14/01/2004-21.23)

Burada sevene acı çektirmiyorlar
Yakmıyorlar kor alevlerde yüreğini
Feryadım her yanımdan sarıldığım taş duvara
Ağladığım gecelerde yalnız değilim artık
Yanımda hasret sancısı çeken bir yığın insan
Hiçkırıklarımız karışıyor zaman zaman
Hepimizi ayrı bir dert kovalıyor
Sevip de aldandığıma hasretim kavuşamadan
Bedenimde sensizliğin verdiği acı
Yüreğimde bin türlü sancı ile
Seni özlüyorum virane koğuşlarda
Silmişim mazimi sararmış en kötü anılarımdan
Şimdi gökyüzüne anlatıyorum derdimi
Gecelere savuruyorum kan gözyaşlarımı

Hamamcı

Dök bedenimden aşağı hamamcı
 Bir tas su daha dök
 Aman sıcak olmasın
 Kurtar beni yangınlarımdan
 Güzelce temizle beni
 Arındır tüm günahlarımdan
 Dök şöyle soğuk soğuk, serin serin
 Dök söndür yanan yüreğimi
 Küle döndür dağıt kederlerimi
 Önce bedenimi sonra düşüncelerimi yıka
 Aman zayi etme sabunumun köpüğünü
 İyiye hissetmez oldum kendimi
 Gönül dağlarımı da yıka
 Kalmasın en derin kayalıklarım da bile bir yangın
 Buz tutsun iliklerim bile artık
 Kesele bir oradan bir buradan
 Sar tüm vücudumu
 Aman yaktın karıştırdın sıcakla soğuğu
 Alevlendirdin yine söndürdüğün yangınımı
 Bırak da çıkayım hamamcı mahvettin beni
 Temizleyemedim burada da kendimi

Hiç Bir Şey Boşuna Değil

07/02/2003-01.15

Dünya hayatının meşgalesine kapılıp
Ne çabuk unuttun geldiğin yeri
Bu küçücük hayal âleminde
Keyfinle yaşadın boş verdin her şeyi

Ömür denen müddet için
Yıllarca ağladın bitmesin diye
Koyuverdin bıraktın akışına kendini
Kaptırdın belki de kaybettin bütün benliğini

Her şey hayal her şey sahte
Hiçbir şey görüldüğü gibi değil bu âlemde
Aslını bilsen yüzüne bakar mıydın kim bilir
Böyle yapar mıydım delice, çılgınca

Cahillik bir zamanlardı
Bir uyanışla son buldu
Artık cahilliğin yeri yok
Yakılmışlığın da yeri yok karamsarlığın da

Bugün üzüntüyle saydığın bu günlerin de biterse
Ararsın gençliğini ararsın da nereden bulacaksın
Nerede dersin bu kadar mı dersin
Bir ağacın altında ne de çabuk gölgelendik dersin

Gönlündeki bir devriliş
Asıl o zamandır işte
Onun için özüne dön gerçeği bil
Unutma ki bu gördüğün hiçbir şey boşuna değil

Türklerde Bozkır Kültürü

Türk milleti tarihin en eski çağlarından beri varlık göstermiş, medeniyetler kurmuş, medeniyetler yıkmış, tüm dünya toplumlarını az ya da çok etkilemiş bir millettir. Kurduğu sayısız devletler ve imparatorluklar sayesinde çok farklı milletleri içinde barındırmış, onlara hükmetmiştir. İlk vatanımız olan Orta Asya'da yüz yıllarca yaşamış, bozkır kültürünün etkisinde kendi töresini ve yaşayışını oluşturmuş; Orta Asya'nın iklimine göre kültürünü şekillendirmiştir. Çin, Moğol, Hint gibi toplumları etkilemiş ve onlardan etkilenmiştir.

O bölgelerdeki ezeli düşmanımız Çin ile yaptığımız münasebetler sayesinde ilk alfabemiz olan Göktürk ve Uygur alfabelerinde ve o alfabelerle yazılan kelimelerde Çin dilinden esinlenmeler bulunmaktadır. Yine Türkçemizden Çin dili ve alfabesine geçmiş birçok kelime ve harf bulunmaktadır. Yaşayış, kültürel etkileşim ve coğrafya ister istemez farklı medeniyetlerin ister dost olsun ister düşman olsun birbirlerinden etkilenmelerine neden olur. Kendi kültürünü kendisi oluşturmuş ve yüzyıllar boyunca da kimseden etkilenmeyen bir millet yoktur, olamaz. Dışa kapalı bir medeniyetin uzun yıllar yaşayamayacağı bir gerçektir. Milletler de tıpkı insanlar gibi yerinde duramazlar. Hareket ve dışarıyla etkileşim halindedirler. Ancak bunun da bir sınırı vardır. Çok fazla etkileşim de bir kültürün diğeri karşısında asimile olması ihtimalini doğurur.

Bugün Çin'in kuzey sınırlarını kuşatmış olan ve onların kültürlerini muhafaza etmek için yaptıklarını söyledikleri Çin Seddi aslında Türk hakani Mete'nin yani Asya Hun Devleti'nin akınlarını durdurmak için yapılmıştır. Bugün Çin kültüründe Çin Seddi'nin büyük önemi vardır. Her türlü gelenek, görenek ve yaşayışları bu Çin Seddi'nden öğeler barındırır. Hatta Çin atasözlerinde bile Çin Seddi'nin geçtiğini de görmekteyiz. Bu bize Türklerin Çin kültürünü nasıl etkilediğini ortaya koymaktadır. Moğol kültürü Türk kültüründen o kadar etkilenmiştir ki

Moğollar gitgide Türkleşmişlerdir. Göktürk devletinin meydana getirdiği ve Türk edebiyatının ilk yazılı eseri olan Göktürk Kitabelerinde Bilge Kağan Türk milletinin kültüründen ve milli değerlerden bahsetmektedir. Türk milletine Çin'in ipek kumaşına, tatlı sözlerine kanıp devletin merkezinin Çin'e yaklaştırmamalarına, kalabalık Çin nüfusu karşısında Türklerin ve kültürlerinin asimile olacağını, söylemiştir. Gök parçalanmadıkça, yer delinmedikçe Türk kültürünün asla bozulmayacağını söylemiştir.

Uygur devletinin komşularıyla ilişkisi neticesinde Mani dinine girdiler. Bu dine girmeleriyle birlikte Türk kültürünün temelini barındıran çeşitli unsurları da değiştirdiler. Bu dinin geleneğine uygun olarak et yemeyi bıraktılar. At sırtında geçen yaşam tarzını bıraktılar. Yerleşik hayata geçtiler. Yayla ve kışlaya ait kültürel öğeleri bırakıp kalıcı mimari eserler inşa ettiler. Bu mimari eserlere yapılan çeşitli işlemler sebebiyle Türk kültüründe taş işlemeciliği, mimari eserlere yazı yazma, resim yapma gibi faaliyetler görüldü. Ayrıca Uygurların yerleşik hayata geçmesi sebebiyle eskiden göçebe yaşam tarzı nedeniyle, uygulamaya konulmayan hapis cezaları verilmeye başlandı. Böylece ceza konuları ve cezalar değişti dolayısıyla töreler değişti.

Türkler yaşam koşullarının gittikçe kötüleşmesi ve nüfusun artması ve diğer nedenlerle Orta Asya'dan batıya doğru yüzyıllar süren büyük göçler yapmışlardır. Gittikleri her bölgeye Türk kültürünü, yaşayışını, adetlerini ve töresini götürmüşler ve o bölgelerdeki milletleri etkilemişlerdir. Kendisi de var olan kültürlerden etkilenmişlerdir. Böylece Türk kültürü değişmiş, farklılaşmış ve çeşitlilik kazanmıştır. Türkler o kadar geniş coğrafyaya yayılmışlardır ki Türk akınları sayesinde Karadeniz'in üstünde yaşayan barbar kavimlerini yerlerinden etmişlerdir. Kavimler göçü denen bu olayla o kavimler Avrupa'ya geçmiş ve büyük Avrupa medeniyetinin temeli olmuşlardır. Gördüğümüz gibi İlk çağın bitip Orta çağın başlamasına neden olan Kavimler Göçü Türk akınları sayesinde meydana gelmiştir. Atilla zamanında Türk kültürü Avrupa'ya damgasını vurmuştur. Avrupalılar atı, üzeniyi ve yoğurdu Türklerden öğrenmişlerdir.

Bozkır kültürünün kendisini İslami kültüre bırakmasının miladı ise Türkler açısından 751 Talas Savaşıdır. Orta Asya'da bitmek bilmeyen bu yaşam mücadeleleri devam ederken Güneybatı tarafında 610 yılında İslamiyet doğdu. 750 yılına kadar birçok merhaleden geçen İslam medeniyeti bu tarihte sınırlarını Çin'e dayadı. Artık Türkler açısından her şeyi kökünden değiştiren yepyeni bir sayfa açılıyordu. Türk milli kültürü ve bozkır kültürü artık yerini Türk İslam kültürüne bırakıyordu.

Acı Veriyor

Kuzeyden vuruyor rüzgâr
İçimi titretircesine
Sensizliğin gölgesinde
Her parçamı
Bir yana savuruyor
Gönlüm sana doymadı
Ruhum sevgine muhtaç
Bu habersiz gidişin
Sevgimi her yerinden
Kalbimi ta derinden
Dağlıyor, acı veriyor

Bir Bakışta Âşık Oldum

Bir bakışta âşık oldum
Gönlümde yangınla doldum
Bir boşlukta buldum kendimi
Onu niye gördüm görmez olsaydım

Sensin bu sevdayı başıma saran
Gönlüme hükmedip beni benden çalan
Yaşamakta ölmek gibi oldu artık
Sevdim bir kere sevmez olsaydım

Ben yanmışım ne yapacağım şimdi
İçsem divaneyim içmesem deli
Dünyaya gelenlerin çilesi mi bu
Nerden doğdum doğmaz olsaydım

Son Haykırışım

17/03/2003-22:55

Bir yığın pişmanlıkla geldim kapına
Ahını aldım tüm sevdiklerimin
En yakınlarım bile koptular benden
Ölmeye de hazırım yeniden dirilmeye de

Aç kapıyı göster bana yüzünü
Yaşamak ancak seninle mümkün
Ölmek ise sen istersen artık
Sevincim de hüznüm de sana bağlı şu an

Acı içinde bekletip yorma
Kendi kendime de bırakma beni
Bil ki sana son gelişim de olabilir bu
Son yalvarışım da son haykırışım da

Eski Türklerde Sosyal Yaşam

Bozkır zordur. At sırtında geçen bir ömür, göçebe hayat tarzı, yaşam mücadelesi, yaşamak için var olma ve varlığını kanıtlama mecburiyeti bu kültüre ait toplumların zorunluluğudur. Yazın uçsuz bucaksız yüksek yaylalara yayılan milletler, kışın da ovalara inerler. Kışlaklar da soğuk iklimin tesirinden, yaylalarda ise sıcak havanın dayanılmazlığından ancak böyle korunabilmişlerdir. Yaylaklarda çadır, kışlaklarda ise genellikle kerpiçten yapılan evler bulunurdu. Bununla birlikte ahşaptan da evleri vardı. Göçebe hayat tarzı bütün yaşayışı sosyal ilişkileri gündelik yaşamı ve kültür hayatını derinden etkilemiştir. Bu “atlı göçebe” (konar-göçer) hayat tarzını, coğrafi şartlar Türklerin karakterini etkileyerek, onları; sert, mücadeleci yapmış bağımsız yaşama bilincini geliştirmiştir. Eski Türk topluluklarının göçebelikleri, amaçsız değil, sürülerine daima taze ot ve su bulmak ve yaşamak içindi. İlk defa Uygurlar yerleşik hayata geçmişlerdir. Böylece çadırlardan vazgeçilmiş iki katlı evlerde oturmaya başlamışlardır.

Türklerin yaşadığı bölgedeki iklim şartları çetin ve acımasızdı. Ancak tabiat yasalarına uyanlar sağ kalabilirdi. Türklerin yaşamlarını sürdürdüğü Altay Dağlarının yüksekliği 4000 metreden fazlaydı ve yağış çok azdı. Türklerin yaşamını sürdürdükleri Asya steplerinde kışın soğukluk -50 dereceye kadar inmekteydi. Dolayısıyla iklim şartları hayat şartlarını oldukça zora sokmuştur. Bu zorluklar Türkleri daha mücadeleci kılmıştır.

Türk devletleri boylardan meydan gelmekteydi. Oğuşlar yani aileler Urugları yani sülaleleri, Uruglarda boyları meydana getiriyordu. Her boyun başında bir boy beyi vardı. Boyların birleşmesinden budun denilen milletler, budunların birleşmesinden de il denilen devletler meydana geliyordu. Hakanın başkanlığında toplanan toy ve kurultaylarda boy beyleri hazır bulunurdu.

Türklerde birey, toplum ve devlet daima birbirleri ile sıkı bir ilişki içindeydi. Yöneticilerle yönetilenler arasında karşılıklı görev ve sorumlulukların yer aldığı yazılı olmayan bir anlaşma mevcuttu. Ayrıca Eski Türklerde görev ve sorumluluklar, töreye göre belirlenmişti. Ani düşman saldırısı karşısında kimin ne yapacağı ve nerede bulunacağı önceden belirlenirdi. Türklerde sınıf ayrımı yoktu. Türklerde sosyal alanda kadın-erkek eşitliği uygulanmıştı.

At sırtında alışveriş yapar, yiyip içer, hatta atın ince boynuna sarılarak uyuyabilirlerdi. Türk çocukları küçük yaşlarda ata binmeyi öğrenirlerdi. İslam öncesi Türk devletlerinde ekonominin temeli hayvancılık ve ticarete dayanıyordu. At, koyun ve sığır besleyen Türkler komşu ülkelere hayvan satarak ekonomik kazanç sağlamışlardır. Hunlar ve Göktürkler döneminde Çin'e sattıkları mallarının karşılığı olarak Çin'den ipek almışlardır. Çin'den başlayıp Avrupa'ya kadar ulaşan İpek Yolu Türkler için önemli bir gelir kaynağı olmuştur.

Dağınık bir şekilde yaşayan iklime göre yaşantıları belirlenen Türk toplulukları bazı önemli günlerde kağanın emriyle bir araya gelirlerdi. Avın o sene bol olduğu bir dönemde her Türk boyu toplanır kendi avlarından getirdiklerini kağanın otağının önüne koyarlar ve genişçe bir ateş yakılırdı. Bir anlamda da kaynaşma tanışma ve muhabbeti ilerletme amacıyla toplanan Türk boyları sığır denilen törenlerde av malzemelerini pişirir ve afiyetle yerlerdi. Daha sonrada kopuz eşliğinde şiirler okunur o dönemin ünlü müzikleri çalınır ve eğlenilirdi. Şölen denilen ziyafetlerde ise önemli bir olay üzerine örneğin kağanın veya herhangi bir boy beyinin evladının evlenme törenlerinde, çocuk doğması veya isim koyma gibi merasimlerde yine kağan tarafından ziyafet verilir, herkes eğlenir, yine şiirler okunur ve şölen sonunda ise kağanın emriyle kendi evi yağmalanırdı. Herkes kağanın evine girer ve ne lazımsa alıp götürürdü. Bu bir töre gereğidir. Törelere uygun olarak kağanın fazla mal edinmesini ve servet sahibi olmasını engellemek amacıyla yapılan bir gelenektir. Yuğ denilen ölüm törenlerinde ise adeta yürekler parçalanırdı. Bir kağanın veya

sevilen bir kişinin ölümü üzerine bütün Türk boyları toplanır ve çeşitli ritüeller yapılır, feryadı figan edilir, şiirler ve ağıtlar söylenirdi.

Ayrıca beşinci ayda topluca büyük bir bayram yapmaktaydılar. Gök Tanrı adına ve kutsal arz için kurban keserlerdi. Beşinci ve sekizinci ayda at yarışları düzenlerlerdi. İslamiyet'ten önceki Türk toplumlarında baharın gelişi (Nevruz) bayram havası içinde festivallerle kutlanırdı. Bu festivallerde at yarışları düzenlenir, şarkılar söylenir, kadın ve erkeklerle bir arada yemekler yenilir ve müzik eşliğinde dans edilip eğlenilirdi. Bu gibi törenlerde söylenen aşk, kahramanlık ve doğa konulu şiirler ve yakılan ağıtlar eski Türk topluluklarındaki ilk edebi ürünler olmuştur.

Laf Atmanın Pişmanlığı

Memişleri desem, yemişler desem
Ah bir yesem bir güzel ısırısam
Amma seni bir tenhada yakalarsam
Düşündüğüm şeyler var kendimi tutmasam

Sonra sokaktaki halime şöyle bir baksam
Bakışından utanıp attığım lafın altında kalsam
Yakışır mı ulan! Eyvah şimdi nasıl toparlasam
Keşke uykuda olsam da düşümden uyansam

İlk Gecemiz

(30/08/2003-2 Gibi)

Buğulu bir geceydi
 O ilk gecemiz
 Savrulan yaprakların altında
 Biraz heyecanlı
 Biraz çocuksu yaşadığımız
 O ilk sonbahar gecesi
 Hani hiç bitmese dediğin
 Anlar olur ya ömründe
 O ana birikti işte
 Bütün duygularım
 Doyasıya yaşamak istediğim
 Ufukları sevdana sarılıp
 Aşmak istediğim
 Seni istediğim
 Titreyen vücudumun
 Her köşesinde
 Sessizliğin çöktüğü
 Karanlıklar içinde
 İlk buluşmamızdı o
 İlk gecemiz

Sevmemiştim bugünkü kadar
 Hiçbir geceyi
 Parıltılı hayalin
 Hala gözümün önünde
 Güzelliğini anlatmaya
 Kelimeler yeter mi
 Birbirinden kaçırdığımız gözler
 Sessizliği bozan
 Kalp atışlarımız
 Unutulmaya değer mi...

Gül Şiiri

İki tane gül koparsam
Birini koklayıp diğeri yere atsam
Sonra o gülü sana getirsem
Saçlarının arasına güzelce koysam
Darılır mı o gül
Diğeri yaptığımı hatırlayıp
Ağlar mı?

Zaferler Ayı “Ağustos”

Mohaç'ta şahlanışımızın, Ridaniye'de İslam'la kucaklaşmamızın, Malazgirt'te kapıları zorlayışımızın, Büyük Taarruz'da ise küllerimizden yeniden doğuşumuz hep Ağustos ayında olmuştur. Tarihimiz sayısız sefer, şanlı zafer ve fetihlerle doldur. Bu toprakların fetih günü Ağustos ayıdır. Ağustosun sıcaklığında kanını huzur için aktan şehitlerimizi, alın terini barış için döken gazilerimizi unutamayız. Atalarımız yüz yıllar boyunca ta Orta Asya'dan, Çin Seddi kıyılarından kalkıp gelmişler, Avrupa'nın ortasına kadar ilerlemişler, Viyana kapısına dayanmışlardır. Özellikle Osmanlı tarihinde Ağustos ayına zaferler ayı denilse yeridir. Ecdat, hükümler alanını genişletmek, kötülöklere engel olmak ve hakkı hâkim kılmak için mayıs ayında sefere çıkar, ağustos ayında da muzaffer olarak geri dönerdi.

Türklere Oğuz Kağan destanında hedef gösterilen ‘büyük nehirle ve denizlere varma’ hedefini gösteren “Kızılelma” ideali Türklerin Müslüman oluşundan sonra İ'lay-ı Kelimetullah halini alarak ulvi bir mahiyet kazanmıştır.

Vatan, atalarımızdan miras kalan, üzerinde doğup büyüdüğümüz, hayatımızı devam ettirdiğimiz sınırları belli coğrafi bir bölge, kıymetli bir mekândır. Orta Asya'dan kopup gelen büyük Türk dalgaları, Anadolu yaylalarını vurmuştur. Onlar büyük kabileler halinde Anadolu'ya ayak bastıktan sonra; bu toprakları kazanmak, kendilerinden sonra gelecek Türk nesillerine buraları ebedi bir yurt, bir cennet vatan olarak armağan etmek istemişlerdir.

Zaferler dendiği zaman Türk Tarihinde hep Ağustos ayı akla gelir Ağustos ayında kazanılan zaferlerden bazıları şunlardır:

- 26 Ağustos 1071 Malazgirt Zaferi

- 11 Ağustos 1473 Otlukbeli Zaferi
- 23 Ağustos 1514 Çaldıran Zaferi
- 24 Ağustos 1516 Mercidabık Zaferi
- 29 Ağustos 1521 Belgrad'ın Fethi
- 29 Ağustos 1526 Mohaç Zaferi
- 1 Ağustos 1571 Kıbrıs'ın Fethi
- 23 Ağustos 1921 Sakarya Meydan Savaşı'nın başlaması
- 26-30 Ağustos 1922 Büyük Taarruz

Türkler, Malazgirt Meydan Muharebesi ile bir vatan kurmuşlardır. Başkomutanlık Meydan Muharebesi ile ise bu mukaddes Anadolu topraklarını, Türk Milletinin ve en son Türk Devleti'nin sonsuza dek yurdu olduğunu bütün dünyaya ilan ve ispat etmişlerdir.

Her yıl gelen Ağustos ayında millet olarak bizler, 26 Ağustos 1071 tarihinde Anadolu'nun kapılarını İslâm'a açan Malazgirt Meydan Muharebesini, 30 Ağustos 1922 tarihinde Anadolu'nun kapılarını düşmanlara kapatan Başkomutanlık Meydan Muharebesini ve diğer zaferlerimizi hatırlarız. Tarihimize gider, ondan aldığımız güçle bugünümüzü ve geleceğimizi inşa ederiz. Bizi başarılı kılan, zaferlere ulaştıran ruh ve manayı anlamaya çalışır; bundan yüksek bir şuur elde etmeye gayret ederiz. Zaferler ayında bize düşen, zaferlerle övünmek ve bu zaferlerin nasıl elde edildiğini; zaferlerin arkasındaki yüksek inanç ve ruhu iyi anlamaktır.

Mutluyum

Yaşama sevinciyle doluyum
Attım kederleri bir yana
Hüzünleri de diğer yana
Hepsinin peşinden bir kahkaha
Şimdi ortasından yürüyorum hayatın

El Ne Karıştır

(03/07/2003-02.47)

Kalbine talip olursun sevdiğinin
Seni sevenlerin gölgesindedir hayalin
Yıkılmışlığın her zerresini yaşar kalbin
Yangın senin değil mi el ne karıştır

İçinden seversin söyleyemezsin belki de
Dilin tutulur onu her gördüğün yerde
Uğraşır çare bulamazsın bu garip derde
Sevdiğin senin değil mi el ne karıştır

Görmez gözün uğruna cihanı da yakarsın
Bir değil bin defa yakınır hep kendine kızarsın
Bir yandan da birilerinin peşinde koşarsın
Gönül senin değil mi el ne karıştır

Affet Beni

(28/10/2002-02:30)

Affet beni
İstemezdim böyle olmasını
Ama sen demiyor muydun
Başkasının mutluluğu için fedakârlık yapılmasını

Ben de fazlası değil onu yapmaya çalıştım
Hem de doğru mu yanlış mı bilmeden uğraştım
Çok düşündüm öyle ki kendimi aştım
Karar verirken halime şaştım

Senin hayallerinle dolu bu şehirden gidiyorum
Senden değil belki de kendimden kaçıyorum
Bilmem gereken bir tek şey biliyorum
Seni sevdiğimi unutmamamı istiyorum

Ben senin için belki de ikimiz için gidiyorum
Aşkımız için gitmem gerektiğini biliyorum
Her ayrılık gibi sebebi vardır diyorsun anlıyorum
Bugün bu soruyu sorma bana yalvarıyorum

Karışık duygular içerisindeyim bugün
Bir yanımda neşe dolu bir yanımda hüznün
Gülmek istemiyor nedense bir türlü yüzüm
Bu dertli halimde bir de sen olma bana küskün

Senin mutluluğundu benim için önemli olan
Belki de bundan böyle, böyle geçmek zorundaydı zaman
Artık güzel hayallerimiz olacak geçmişten kalan
Aşkımız asla değil birlikteliğimizdir son bulan

Ayrılıktan sonra gündüzüm de kara olacak gecem de kara
Bir sana hasret olacam bir bana uğramayan bahara
Tükenecek mi aşkımız yoksa bir gül gibi sola sola
İki satır yazıyı çok görme nolur bana

Ah mehtabım
Gündüz okuldaki akşam gökyüzündeki aşkım
Hiçbir çiçek senden güzel senden hoş değil
Kalbim senin ruhum senin sanki oldun benim canım

Bugünden sonra bitti benim için her türlü aşklar
Senden sonra arkadaşım da dert ortağım da sokaklar
Unutma ki bu dünyada yalnız seni yaşayan ve
Seni hep sevecek olan biri var

Çocukları Küçük Kurşunla Öldürürler Değil Mi Anne!

Bosna Savaşı, 1992 ile 1995 yılları arasında Bosna Hersek'te meydana gelen ve üç buçuk yıl süren Sırp'ların; Hırvatlar ve özellikle de Boşnak Müslümanlara yaptığı soykırım hareketinin, etnik temizliğin yapıldığı, halen yargılaması devam eden birçok savaş suçunun işlendiği, Avrupa'nın ortasında olmasına rağmen kendini sözde medeni gösteren Batı'nın ve tüm dünyanın bu zulme sessiz kaldığı; Avrupa'da ikinci dünya savaşı sonrası meydana gelen en şiddetli savaş ve soykırım hareketidir.

Üç buçuk yıl süren ve yüz binlerce masum insanın hayatını kaybetmesine, milyonlarcasının evlerini terk etmesine yol açan savaş; yakın tarihin ve modern dünyamızın en büyük ayıbı olarak tarihe geçmiştir. Sadece Srebrenitsa'da 11 Temmuz 1995 tarihinde bir günde Sırp'lar tarafından yapılan kıyımında 8372 silahsız Boşnak erkeği katledilmiştir. Hala toplu mezarlar hala cesetler bulunuyor her köşede. Yakın tarihin en karanlık sayfalarından biri olan bu savaş sırasında ölenlerin 200.000 kadarı Boşnak halkına ait olup bu halk dünyanın gözleri önünde sistematik bir soykırıma tabi tutulmuştur.

Savaş bitti bitmesine ama neler bıraktı geride neler... Yüreklere hala en acı hatıralar, sızıları dinmeyen kalpler, yıkılmış gönüller, dinmeyen gözyaşları, parçalanmış ve toparlanmaya çalışan bir şehir, yere batası insanlık, korkak ve ürkek din kardeşliği, vahşi Batı'nın kana doymaz vampirliği, insanlığımızdan utandığımız haller, namusumuza uzanan eller, dinimize yapılan saldırılar, öldürülen en az 10.000 insan, en az 100.000 yaralı; memleketinden terk edilen 4 Milyon insan, kadınlarımıza yapılan tecavüzler, öldürülen, sakat kalan on binlerce küçücük yürek ve daha da neler. Hepsinden acı 25 yıldır her duyduğumda beni ağlamaklı bir hale sokan o cümle, o buğulu ses:

"Çocukları küçük kurşunla öldürürler değil mi anne?"

Yıkılsın yere batsın bu dünya, feryadım ulaşır mı yanına ey çocuk. Bizleri nasıl affedebilirsin ki seni ve senin gibileri bu insanlık sırf kendi keyifleri uğruna, hırsları uğruna öldürdü. Sizi kurtaramadık.

Yok çocuk yok! Senin nasibine düşen de, sana kıyan da büyüklere atılan büyük kurşunlardı. Senin o küçücük yüreğini büyüklerden ayırmayan o zalim kurşuna yanında olsaydım da ben başımı siper etseydim ey çocuk. Doyasıya öptülesi, koklanası yanaklarını hangi vicdan kana bulayabildi. Bunu yapan da maalesef aşağıların aşağısı olan canavar olan insandı ey çocuk. Allah'ın yarattığı bir insan bunu nasıl yapar diye hep haykıracağım içimden. Ben bu sözden sonra kaç defa yaşama küstüm bilir misin çocuk. Senden sonra dünyada her türlü ölümü tattı senin gibi çocuklar. Keşke yeni bir dünya kurulsa da orada hep çocuklar bulunsun. Doyasıya gülseler, oynasalar; onları öldüren hiç kimse olmasa. Ömrümün sonuna kadar bu söz bende hep kalacak, her güldüğümde masum dillerden dökülen bu söz beni durgunlaştıracak, yalnız kaldığımda aklıma her geldiğinde ağlatacak. Hayatımın bir dönüm noktası olan bu sözü keşke hiç duymasaydım çocuk. Hem de hiç.

O katillerin bazıları savaş suçlusunu ilan edilseler de bazıları insanlık suçu işlendi deseler de, bir azılı Sırp katil 80 yaşında müebbet hapse mahkûm edilse de bu yüreklerimize su serpmiyor. Dünyadan adalet de beklemiyoruz artık. Biz Rabbimize havale ettik bu zulmü yapanları. Geç gelen adalet, adalet olur mu hiç?

*Yiğit Bosna Herseklim, "Allah Rızası" gayen
Cennet ucuz değildir, İman; en ulvi payen!*

Ağıtlar Da Yakarmış İnsan

(18/08/2004-01.18)

Ağıtlar da yakarmış insan
Gün gelir ađlarmıř da
şimdi sen olmadan yapamam ki
Yařayamam ki
Artık gitmek dűřüyor bana
Kendi kendimi terk ederek
Her şeyin sonuna kadar gitmek
Gecenin rűzgârını
Sessizliği haykıran sokakları
Bekletmeden
Acın hiçbir zaman bitmeyecek
Bu yangın da benden hiç gitmeyecek

En Güzel Sensin

En güzel sensin senden güzel var mı
Tanımıyorum dünyada böyle bir esrarı
Kalbim, ruhum al senin olsun
Akli başında olan nasıl sever böyle yârı

Kim sana yanmaz, sana âşık olmaz
Sevdan her gönülde nasıl hapsolmaz
Seni seven nasıl yaşar, nasıl kahrolmaz
Gönlüme anlatamadım seni

Al Őu Kalbimi

Al Őu kalbimi
Sök yerinden
Kır bir seferde
Savur her bir tanemi
Dağıt farklı iklimlere
Yık gönöl dağlarımı
En derin kayalıklarım
Bana da bir parça kalmasın
En büyük yangınlarımdan

Dilini Koruyamayan Milletler Yok Olmaya Mahkûmdur

Atatürk, bir milletin var olabilmesi için en önemli unsurlardan birinin dil olduğuna inanırdı. O sebepten Türk Dil Kurumu 85 yıl önce, 12 Temmuz 1932’de bu anlayışla kurulmuştur. Ardından da 26 Eylül 1933’de Türk Dil Kurultayı toplanır. Kurultaya çok sayıda bilim adamı, gazeteci, yazar, devlet adamı ve sanatçı katılır. Türkçenin gelişmesi, özleşmesi, zenginleşmesi yolunda Türk Dil Kurultaylarının çok önemli yeri vardır. Birinci Türk Dil Kurultayının açılış günü olan 26 Eylül tarihi böylece Türk Dil Bayramı olarak kutlanmaya başlanmıştır.

Türkçe, kırk asra uzanacak kökleriyle dünya üzerindeki en muazzam dildir. Türk dili dünyada en güzel, en zengin dillerdendir. Onun için her Türk dilini çok sever ve onu yükseltmek için çalışır. Türk dili, Türk milleti için mukaddes bir hazinedir. O eşsiz kültürünü dili sayesinde muhafaza edebilmiştir. Adriyatik’ten Çin Seddi’ne kadar konuşulan tek bir dil vardır; o da Türkçedir.

Dil; insanlar arasında anlaşmayı sağlayan, kendisine özgü yasaları olan seslerden örülmüş bir anlaşma sistemidir. Gelişmiş bir iletişim aracıdır. Anlatma ve anlaşma dil ile sağlanır. Dil, düşünce ve zekânın bir göstergesidir. Dil canlı bir varlıktır, sosyal bir kurumdur.

Dil, milleti oluşturan özelliklerin başında gelir. Bir milletin dili; tarihi, dini ve kültürüyle iç içedir. Millet için gerekli olan her şey, dilde saklanır. Dil kültürün gelecek nesillere taşıyıcılığını yapar. Dil, milleti meydana getiren bireyler arasında ortak duygu ve düşünceler meydana getirir. Bir kültüre ait edebiyat dile dayanır. Bir şiirde, hikâyede, romanda, tiyatrodaki bize heyecan veren hisler, hayaller varlıklarını ve etkilerini dile borçludur.

Bir millet dili ile var olmaktadır. Dili olmayan bir millet yok olmaya mahkûmdur. Bağımsızlıklarını kaybeden milletlerin dillerini koruyarak, yaşamlarını sürdürdüğünü tarih bizlere göstermiştir. Ancak dillerini kaybeden milletler ebediyetlerini sürdürememiştir. Bir ulusun dilini yitirdiğinde özgürlüğünü de yitireceği Göktürk Hakanı Bilge Kağan tarafından MS 732 yıllarında yazılmış olan Orhun Yazıtları'nda da açıkça ifade edilmiştir.

Ayrıca tarihte Türkçe ile ilgili en önemli ve ilk adımı Karamanoğlu Mehmet Bey atmıştır.1277 yılında bir karar almış ve bu kararını şu sözlerle bildirmiştir;

“Bugünden sonra divanda, dergâhta, barigahta, mecliste ve meydanda Türkçeden başka dil konuşulmaya.”

Ziya Gökalp de Türkçenin ne kadar zengin bir dil olduğunu şu sözlerle vurgulamıştır:

*Başka dile uymaz annemin sesi
Her sözün arasan vardır Türkçesi*

Nihal Atsız'ın da dediği gibi: *“Ordusunu kaybeden bir millet tehlikededir. İstiklâlini kaybeden millet korkunç bir felâkete düşmüştür. Dilini kaybeden milletse yok olmuş demektir.”*

Milli bilincin ayakta kalabilmesi için dil ve tarih uğrunda çalışmaya mecburuz. Türk milletindenim diyen her insan, her şeyden evvel mutlaka Türkçe konuşmalıdır. Türkçe konuşmayan bir insan Türk kültürüne, topluluğuna bağlılığını iddia edemez. Dilimizi korumak, sonsuza dek yaşatmak zorundayız. Bu milletimize olan borcumuzdur. Dilini koruyamamış milletler gibi olmamalıyız, dilimiz üzerinde daha çok durmalı ve çalışmalıyız. Unutmayalım ki; dilimiz yok olursa, bizler de yok oluruz.

Öfke

29/03/2033-06:25

Henüz on yaşında bir çocuktum
Dayak yedim hocamdan, bayıldım
Ardından kaç defa ayıldım
Ağlayamadım bile ağlayamazdım
Gözyaşlarımı her zamanki gibi
İçime akıtmalıydım
Bilmem saygı mıydı bu çaresizlik mi
Düşünüp duruyordum ağırdan
Yüzümdeki kızarıklığa bakanları gördükçe
Ruhumda kızarıyordu utancımın
Yerle bir oluyordum sanki
Hele hele hocamın umursamaz tavırları
Hiddetten kudurtuyordu beni
Hiçbir şey söyleyemiyordum, çocuktum
Sebebini soramıyordum
Titreyerek haykırıyordum içimden neden
Sınıfta bir yalnızlık duygusu hissettim hafiften
Hocama karşı
İşte o an kazındı beynime
Satır satır bu öfke
Kurtulamayışım ondandır...

Ne Desem!

Aşkın güzelliğini düşünmeden gülebilsen
Dalmasam hemen hayallere hemen hüzünlenmesem
Elinde sigara ve kadeh bulunmadan yaşayanlar gibi
Yaşayabilir miydim acaba bilmem ki ne desem...

Aşk Sokağı

(03/07/2003-02.35)

Aşığı maşukuna nasıl şikâyet edersin
Feryadını aşk sokaklarında neden gezdirirsin
Duyan olursa ne yaparsın demezler mi sen delisin
Aşka hürmet etmeyince acaba ne elde edersin

Sevgi diyarında fitneye yer var mı
Gönlün aşktan zerre almayacak kadar dar mı
Ne sandın burayı şehr-i ahu zar mı
Yoksa senin de gayen gül dudaklı bir yar mı

Kütüphaneler Haftası

Çok güzel bir atasözümüz vardır:”Bir kütüphane bin hapishaneyi kapatır” diye. Burada kastedilen kişinin kütüphaneye o kadar dalarak suç işleyecek zamanı bulamaması değil, kütüphanelerde bilinçlenen ve ilimle uğraşan insanların hayat görüşü, bilgi ve ahlak seviyesi bakımından gelişmesi sonucunda suç işlemeyi, birinin ya da bir toplumun hakkını türlü şekillerde yemeyi ahlaki, insani ve dini açıdan hoş karşılamaması anlamına gelmektedir. Her medeniyetin kültüründe kitaplarla veya kütüphanelerle ilgili mutlaka ünlü sözleri vardır. Yine bir Çin atasözünde: “Kitapsız büyüyen çocuk, susuz yetişen fidana benzer.”deniliyor. Japon atasözünde:” Kitaplar ruhun gıdasıdır.” denilirken, bir Arap atasözünde: “Kitap, insanın cebinde taşıdığı bir bahçe gibidir.” Bir Hollanda atasözünde de “Kitap, sağırlara seslenen dilsiz dostlardır.” deniliyor. Bunun gibi her medeniyette sayısız atasözü ve özdeyişler vardır.

Her yıl mart ayının pazartesi ile başlayan son haftası ülkemizde Kütüphaneler Haftası olarak kutlanmaktadır. Bu hafta sürecinde eğer mümkünse imkânlar dâhilinde okullarda ve kütüphanelerde çeşitli etkinlikler yapılır. Öğrenciler kütüphanelere geziye götürülür; öğrenciler kütüphane ve kitap hakkında bilinçlendirilir, bu kadar. Çoğu insanın haberi bile olmadan geçen bu hafta, haberdar olanların da her seferinde belki seneye daha farklı etkinlikler olur düşüncesiyle sessiz sedasız gelir geçer. Oysaki bu hafta böyle sessiz ve habersiz bir şekilde mi geçmeli? Bu haftanın Kütüphaneler Haftası olduğunu bilen kaç kişi vardır sizce. Okullarda yapılan birkaç etkinlikten başka ne televizyonlarda ne de gazetelerde bu haftadan asla bahsedilmez. Bu haftanın sadece okullarda birkaç etkinlikle kutlanması bu topluma asla hizmet etmediği görüşündeyim. Kitaplar ve kütüphanelerle ilgili tüm vatandaşlarımızı içine alan bir anlayış ülkemize hâkim olmalıdır. Çünkü okumaya mecburuz.

Ülkemizdeki tüm insanlara okuma alışkanlığı kazandırma amacıyla özellikle bu hafta süresince her yerde her ortamda çeşitli şekillerde farklı etkinlikler yapılabilir. Bu hafta boyunca televizyon, gazete,

dergi ve çeşitli görsel veya işitsel iletişim araçlarında bugünden bahsedilmeli; reklam panolarına kitap okumanın öneminden bahseden geniş afişler asılmalı, bugünün önemi anlatılmalı, bugünün reklamı yapılmalıdır. Belki caddelerde geniş stantlar kurulabilir, çeşitli kitap sergileri açılabilir, ücretsiz kitap dağıtımı yapılabilir, kitap fuarları bu haftaya denk getirilebilir, Z kütüphaneler yaygınlaştırılabilir, insanlar ülkemizdeki büyük kütüphanelere geziye götürülüp oradaki hava solutulabilir.

Çünkü kütüphaneler bir milletin tarihi ve kültürel mirasıdır. Hem yaşanan tarihimizin hem de kültürümüzün gelecek kuşaklara aktarılması için kütüphaneler çok önemlidir. Kütüphaneler bilgi hazinesidir. Dille yapılan etkinliklerin ve eserlerin geçmişten geleceğe aktarıldığı yerdir. Bir millet kütüphaneleri ve yayımlanan eserleri ölçüsünde büyüktür ve güçlü bir geleneğe sahiptir. Kütüphaneleri ve basılmış eserleri yetersiz milletlerin geçmişinden bahsedilemez. Bir milleti tarihten tamamen silmek için dilini kültürünü yok etmek için kütüphanelerin yok edilmesi inanın yeterlidir. O nedenle tarihte bir medeniyeti ait olduğu toraklardan silmek için kütüphaneler hedef alınmıştır. Türk ve İslam medeniyeti bu acı hatıralarla doludur maalesef. İspanya’da 800 yıl hüküm süren İslam medeniyetini yok etmek için Avrupa’daki krallıklar birleşerek Endülüs Emevi ve Beni Ahmer devletindeki o günün dünyasındaki en büyük kültür hazinelerinin yakılması bunun en büyük göstergesidir. Endülüs’te yakılan kitaplar hakkında Avrupa’da radyolojinin kurucusu olan Madam Curie, “Müslüman Endülüs’ten bize 30 kitap kaldı, atomu parçalayabildik. Şayet yakılan bir milyon kitabın yarısı kalsaydı çoktan uzayda galaksiler arasında geziyor olacaktık. Orada bilim sıfırlanınca, biz yeniden sıfırdan onların yüzyıllar önce keşfettiği şeyleri bulmaya çalıştık ve yüzyıllar kaybettik.” diyor. Aynı şekilde Moğolların Abbasi Devleti’nin başkenti Bağdat’a girerek yine İslam medeniyetine ait kütüphaneleri yakıp yıkması çok acıdır. Bağdat’ta yarı yanmış kitaplarda bulunan bilgiler İslam dünyasının bilim ve kültürde ne kadar ileri olduğunu gösterir. Daha 1000’li yıllarda Ay’a çıkmanın planları yapılıyordu. Bir medeniyete ait kütüphanelerin ortadan kaldırılması o milleti bir daha ayağa kaldıramaz. Biz İslam

medeniyeti olarak o yıllardaki medeniyetimize aradan geçen nerdeyse 1000 yıla rağmen hala ulaşmış değiliz.

Kütüphanelere maalesef gereken önem verilmiyor? Bu elbette kitap okuyan sayımızla doğru orantılı. Asıl sorun budur bence. Kütüphaneler birkaç öğrencinin ders çalışmak için toplandığı alan olmaktan öteye gidemiyor. Hem de Z Kütüphane denilen rengârenk ve her ihtiyaca cevap veren zenginleştirilmiş kütüphaneler varken. Uluslararası Yayıncılar Birliği 2016 verilerine göre, Türkiye’de kişi başına 8 kitap düşüyor. Kitap okumaya ayırdığımız süre günde ortalama sadece 1 dakika. Kitap basma oranımız arttı ama okuma oranı hala yetersiz. Oysaki kitap okumanın sayılamayacak kadar önemi ve faydası vardır. Bize hayat görüşü, hızlı düşünme becerisi, güzel konuşma becerisi, hitabet yeteneği, soru çözme becerisi ve yazma becerisi kazandırmasının yanı sıra bilgili, kültürlü, tarihini bilen, geleneklerine bağlı, geçmişine bakarak gelecek hakkında çıkarımlarda bulunabilen nesillerin yetişmesine katkıda bulunur. Özellikle yeni eğitim anlayışında kitap okumanın değeri bir kez daha anlaşılmalıdır. Öğrencilerimiz girdiği onca sınavda hep okuduğunu anlayıp yorum yapabilme, çıkarımlarda bulunma ve değerlendirme yapma türündeki sorularla yüz yüze geliyorlar.

Eser bakımından dünyada hiçbir millete nasip olmayacak derecede yazma eser ve koleksiyonlarımızın olduğu ve bugüne kadar korunduğu bilinmektedir Ünlü hükümdarlarımız Gazneli Mahmut ve Yavuz Sultan Selim kitaplara düşkünlükleriyle bilinir. Gazneli Mahmut sarayına koskoca bir kütüphane yaptırırken Yavuz Sultan Selim’in seferlere bile sandık dolusu kitaplar götürdüğü kayıtlarda mevcuttur. Ülkemizde İstanbul’da Süleymaniye ve Beyazıt Devlet Kütüphaneleri, İstanbul Merkez Kütüphanesi, Ankara ve İzmir’deki Milli Kütüphaneler, TBMM Kütüphanesi, Boğaziçi ve Bilkent Üniversiteleri Kütüphaneleri gibi sayısız kütüphanelerimiz mevcuttur. Eskiden cami içerisinde, külliyelerde, saraylarda, medreselerde ünlü kütüphanelerin bulunmasının yanı sıra bugün ise üniversite bünyesinde, devlet kurumlarında, özel mekânlarda ve okullarda kurulan kütüphaneler hala okuyucusunu bekliyor.

Aslında Ağlardım İçimden

Bir daha gelemem derken
Seni göremem derken
Yüzüne gülemem derken
Aslında ağlardım içimden

Beni artık unut derken
Ben seni unuttum bile derken
Resmime bakıp ağlama derken
Aslında ağlardım içimden

Seni hiç sevmedim derken
Bir anlık heves oldun derken
Ayrılışını görüp de sana bakarken
Aslında ağlardım içimden

Senin Hayalinle Yaşıyorum

Güzel gözlerinde yaş bulunmasın
Aklın beni düşünmekle yorulmasın
Senden başka günahım bana sorulmasın
Ben hep senin hayalinle yaşıyorum

Bu bedeni sana feda etmekte hoş
Ayrılık işte, şimdi her yanımbomboş
Aşkından zaten olmuşum bir sarhoş
Seninle yaşayıp seninle ölüyorum

Tanımiyorum Aşkı

Bir daha gelirse dünyaya
Bilmiyorum aşkı tanımiyorum
Gönlümü sevdana hayatımı zindana
Bırakıp terk edemem artık
Sevdim, ben de sevdim
Hem de kimsenin sevedeği kadar
Hayatımı feda ettim
Fazlasını da vermeye hazırdım ama
Boşunaymış, sevdası da aşkı da yalanmış
Bir kalpsize gönül vermenin sonu buymuş
Aşkın bir gücü var sanmıştım ben de
Her dağı aşar yine dilediğini yaptırır sanmıştım
Gün geçer yine de unutulmaz sanırdım, yanıldım
Oysa böyle mi olacaktı
Nerede yeminlerin, hayallerimiz nerede
Benim tanıdığım tutku bu değil, bu olamaz
Kimilerini çöllere düşüren
Kimilerine dağları deldiren
Kimilerini de kendinden ettiren
Aşk demeyin artık bana
Artık aşkı da biliyorum sevdayı da
Bu hicranla yaşayacağımı da sanmam
Ölürken bile bu illete kin tutacağım
Ama bir daha dünyaya gelirse
Seni de aşkını da tanımiyorum, bilmiyorum artık...

Son Büyük Üstat Âşık Veysel

Şiire olan sevdasının rüzgârına kapılıp gönlündeki ummanlardan taşan, karanlık dünyasındaki avuttuğu gönlünü sele verip mısralarını sazının tellerine vuran âşık edebiyatının ve halk şiirinin son büyük üstatlarından Âşık Veysel 21 Mart 1973 günü vefat etmiştir. Âşık Veysel denilince o kadar az ve yarım yamalak şeyler biliyoruz ki. Kulaktan dolma bilgilerle gözlerinin görmediğinden, saz çalıp şiir okuduğundan başka bildiğimiz yok belki de. Bir şiirini bile tam olarak bilemiyoruz inanın. Oysaki Âşık Veysel son yüzyılımızın yetiştirdiği en büyük halk şairlerinden, halkın içinden çıkıp halkı dile getiren en büyük ozanlarımızdandır. Öyle güçlü bir dili ve etkileyici üslubu vardır ki eserleri kendisinden sonra gelecek birçok şaire ilham kaynağı olmuştur. Ömrünün son yıllarında itibar gören ve tanınan Âşık Veysel kısacık sürede adını Türk ve dünya edebiyatına altın harflerle yazdırmıştır. Veysel'deki sevgi ve lirik duygular o kadar ileri bir seviyededir ki onu diyar diyar, köy köy, şehir şehir dolaştıran bu içindeki sevgidir işte.

Hayata sanki zifiri karanlık bir gecede kapkaranlık bir odadan bakan Âşık Veysel gönül gözüyle yaşamıştır. İçinden taşan mısralar akıl değirmenini çevirerek, Veysel'in dünyasını aydınlatmış ve gözlerine perdeler inerken gönül gözündeki perdeler bir bir açılmış, azgın bir nehir gibi mısralar yatağından taşarak şiir denizine, edebiyat okyanusuna akmıştır. Dillere pelesenk olan mısraların şairi Veysel de her insan gibi önce dünyayı kendi gözleriyle görmüş küçük yaşlarda gördüğü dünya ona bir ömür yetmiştir. Acı dolu bir hayatın mısralarla ve sazının telleriyle güzelleştiği bir hikâyesi vardır Âşık Veysel'in. İşte o acı dolu hikâye:

Karaca Ahmet ve Gülizar'dan olma Veysel Sivas'ın Şarkışla ilçesine bağlı Sivrialan köyünde 1894 yılında dünyaya gelmiştir. Veysel daha doğmadan babası Karaca Ahmet Veysel Karani hazretlerinin Siirt

ilimizde ona hürmeten yapılmış türbeyi ziyaret etmiş ve ziyaretin hemen ardından bir erkek evladı olduğu için yeni doğan oğluna Veysel adını koymuştur. Veysel daha çocuk yaşlarında çağın illeti çiçek hastalığı yüzünden iki kız kardeşini ardından da sağ gözünü bir kaza sonucunda da sol gözünü kaybetmiştir. Acı dolu yılların henüz başlarındadır. Küçük Veysel avunsun ve belki de ileride ekmeğini bununla kazanır düşüncesiyle babasının zoruyla 10 yaşında saz çalmaya başlar. Gözleri görmediği için ne okula ne de askere gider. Ne arkadaşlarıyla sokakta bir oyun oynar ne de sevip de aşkın büyüdü dünyasına kendini salar. Bu durumun acısını hep kalbinde yaşatacaktır Veysel.

Yirmi beş yaşlarında iken akrabası olan Esmâ Hanımla evlenir. Babası kendisinden sonra oğlunun hizmetini görecek birini bulma derindedir. Âşık Veysel'in Esmâ Hanımdan 2 çocuğu olur. Erkek olan ilk çocuğu erken yaşata ölür. Kız olan ikinci çocuğu daha 6 aylıkken Esmâ Hanım 8 yıldır evli olduğu Veysel'i hizmetçisi ile aldatır ve onunla kaçar. Yalnız kalan Veysel ve 6 aylık bebek hayatın acı rüzgârında savrulup dururken bu çocuk da 2 yaşında ölür. Ardından anne ve babasını da kaybeden Veysel artık bu hayatta yalnızdır. Eşinin kendisine yaşattıklarından çok üzüntü duyar ve vefasızlığı işler şiirlerinde. Çocuklarının ve anne babasının ölümleri Veysel'i derinden etkiler. Artık o da bir an önce ölmek ve toprağa, sadık yârine kavuşmak ister. Kalabalıklarda yalnız olan Âşık Veysel artık sazına anlatır derdini, gecelere savurur kan gözyaşlarını. Şiirlerinde toprağı en güzel şekilde işler ve toprak şairi olarak bilinir. Âşık Veysel 30 yaşında Gülizar'la evlenir ve ömrünün sonuna kadar evli kalır. 6 çocukları olur.

40 yaşında Ahmet Kutsi Tecer ile tanışır. Tecer; Anadolu halk ozanlarıyla ilgili yaptığı çalışmalar neticesinde Âşık Veysel'den haberdar olur. Âşık Veysel'i keşfeder ve herkese tanıtır. Önce Âşık Veysel'i Sivas'ta halk şairleri bayramına götürür. Halk şairi olduğuna dair belgesini alır ve bu belgeyle çevre köylere ve illere gidip saz çalar. Cumhuriyetin 10. yıldönümünde Ankara'ya getirilen Âşık Veysel, daha sonra halkevlerinde, kahvehanelerde ve radyoda

şiiirlerini saz eşliğinde okur. Elinde sazıyla hemen hemen bütün yurdu dolaşan Veysel çeşitli köy enstitülerinde 5 yıl kadar halk türküsü öğretmenliği yapar.

Yurt çapında tanınması 1950'lerde gerçekleşen Âşık Veysel, aynı yıl "Karanlık Dünyam" adlı bir filmde, yaşadığı köyle birlikte rol almıştır. Âşık Veysel'in ilk şiiri Atatürk Destanı'dır. İstanbul radyosunda program yapar. Âşık Veysel sazla plağa türkü söyleyen ilk sanatçısıdır. 1965 yılında TBMM tarafından kendisine ana dilimize ve milli birliğimize yaptığı hizmetlerden dolayı maaş bağlanır. Âşık Veysel 1971 yılında Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde konser verirken rahatsızlanır ve daha sonra da kanser olduğu ortaya çıkar. 21 Mart 1973 tarihinde de doğup büyüdüğü köyde hayata gözlerini yumar.

Halk ozanı Veysel'in, "Atatürk'e ağıt", "Beni Hor Görme", "Beş Günlük Dünya", "Derdimi Dökersem Derin Dereye", "Dostlar Beni Hatırlasın", "Güzelliğın On Para Etmez", "Kara Toprak" ve "Uzun İnce Bir Yoldayım" gibi birçok unutulmaz eseri vardır. Veysel'in şiirleri; Deyişler, Sazımdan Sesler ve Dostlar Beni Hatırlasın isimleriyle kitaplaştırılmıştır. Alevi Bektaşî anlayışına sahip olan Âşık Veysel âşıklık geleneğine göre yani usta çırak ilişkisine göre yetişmiştir. Halk şairlerinin aksine şiir söylemeden saz çalmaya başlamıştır. İnsan tabiat, vatan millet, birlik ve beraberlik en ok işlediği konulardır. Âşık Veysel tüm şiirlerini hece ölçüsüyle, sade ve yalın bir dille söylemiştir. Şiirlerinde halk dilinin özelliklerini barındıran Âşık Veysel geçtiğimiz yüzyılın son büyük şairlerinden sayılır. "Dostlar Beni Hatırlasın" diyen Âşık Veysel hep hatırlarda ve gönüllerde olacaktır.

Anlaşılmayan Aşk

Sormuşlar aşığa
senin aşk dediğin nedir?
Demiş tatmadan bilinmeyen
yaşarken anlaşılmayan bir şeydir.
Belki sevip kavuşamadığıdır
hep içinde hissettiğidir.
Belki unutamadığıdır,
hayalleriyle avunduğun bir histir.
Belki de boşluktur,
hiçbir şeydir,
belki kurtuluşundur,
belki de değildir.
Hayattayken ölmeyi öğretir
belki de sana bir bir.
Dayanamazsın çıkarırsın aklından
Belki de bir gün gelir.
Belki de bitmesini gerektiren bir durum olur,
hani ya hep öyledir.
Sebep nefret mi olur,
öfke mi,
terk edilmek mi
kim bilir.
Ne iyidir
ne kötüdür
belki de bunun tam ortasıdır.
Anlaşılmaz bir şey dedim ya
belki de bunların hiçbirisidir.

Yolcu

(28/03/2004-22.17)

Bir yolcu geçer bu şehirden
 Elinde azığı
 Alnında bin çeşit yazısıyla
 Yorgunluğu hissedilen tebessümünde
 Yüzende acısı
 Dizinde bin çeşit sancısıyla
 Yol boylarından geçerken
 Diline de bir türkü tutturmuş
 Dağları bile uyandıran sesinde
 Gözünde yaşı
 Tüm ruhuna çöken yasıyla
 Bir yolcu geçer bu şehirden
 Gideceği yere bakmadan
 Ufukları seyre dalmış
 Kaybolan yıllarının peşinde
 Kim bilir hangi ümitleri kovalıyor
 Ağarmış saçlarından akan
 Tüm hüznler
 Kim bilir kimi anlatıyor kulaklarına
 Belli ki çok şey kaybetmiş
 Şimdi dalgın yolcu
 Kaybettiği kendini
 Hiç bilmediği yerlerde arıyor
 Yıllarına sorduğu sorgusu
 Gönlüne de sığmayan
 Bin türlü korkusuyla

Dayan Der Birileri

Günler sayılıdır çabucak biter
Gün gelir son kez ocağın tüter

Tutulmuştur çoktan diller
Yaşarır gözlerde kirpikler

Peşinden sallanır eller
Gözyaşlarını tutar mendiller

Tek bıraktığın senden kalan hatıralar
Unutmayan bunu bir ömür saklar

Kederler dur ki göğü kaplar
Ummadıkların bile peşinden ağlar

O zaman dayan der birileri
Dayanır gibi kendileri

Nasıl Bir Gençlik?

Bir toplumun millet olabilmesi, aydınlık yarınlara güvenle yürüyebilmesi, her türlüğe güçlüğe karşı umut taşıyabilmesi o toplumun genç nüfusuna ve o toplumdaki bu umudu yeşertecek genç unsura bağlıdır. Dinamik ve gücünün zirvesinde olan genç kitlesi her daim devletlerin yegâne güvencesi olmuştur. Geçmişten bugüne toplumlar düşmanlarına karşı hep bu genç unsuruyla, onların çokluğuyla ve nitelikli oluşlarıyla övünürler. Gençler milletlerin istikbali; atalarının başaramadıklarını başaracak “Ömür yetmese de dava bitmez” anlayışıyla bayrağı devralıp onu daha da ileriye götürecek bir kitle olarak görülmüştür hep.

Ülkemiz genç nüfusuyla her zaman diğer ülkelerin çekindiği bir ülke olmuştur. Yaşlı nüfusun dolayısıyla tüketimin; çalışmadan, üretmeden yemenin gitgide arttığı ve bunun ülkelerin sonunu getireceği bir dünyada Türkiye eksilmeyen aksine sürekli artan genç nüfusuyla yakın gelecekte en büyük en güçlü devlet olacaktır.

Gençlik dönemi, bireyin şahsiyetinin oluşmasında en kritik zaman dilimidir. Bu dönem, kişinin o güne kadar aile başta olmak üzere değişik kaynaklardan aldığı eğitim sonucu fikrî, dinî ve ahlâkî değerleri benimsediği, kendi hayat felsefesini oluşturduğu çok önemli bir dönemdir. Bu nedenle gençlik, insanın kişiliğinin oluşmasında kendinden sonra gelen dönemlere kaynaklık eden bir yapıya sahiptir.

Peki, nasıl bir gençlik hayal ediyoruz?

Tabi ki elinde içki şişesi, dudağında sigarası ve ağzında küfür dolu bir gençlik değil. Çeşitli bağımlılıklarıyla anne baba sözü dinlemez; büyük tanımaz; küçüklerine sevgisiz; hayata ve topluma duyarsız; vatan nedir, kutsallık nedir bilmeyen; içi boş bir gençlik hiç değil.

Akif'in tabiriyle:

*Bugün nasibini yerleştirince kursağına;
Yarın' nedir? Onu bilmez, yatar dönüp sağına.*

*Sinirlerinde teessür denen fenalık yok,
Tabiatında utanmakla aşinalık yok.
Namaz, oruç gibi şeylerle yok alış veriş;
Mukaddesat ile eğlenmek en birinci işi.*

Anlayışında bir gençlik hiç ama hiç değil.

Öyle bir gençlik ki, damarlarında kan yerine ateş dolaşan, gözleri Arş'ın bile ötelere bakan, davası uğruna çöllere düşen, azmiyle dağları delmeye güç yetiren, ataları gibi bastığı yeri titreten, iman dolu göğsüyle vatanına, milletine, dinine bağlı; ülkesini, cumhuriyetini canı pahasına korumaya hevesli bir gençlik... Her zaman dimdik duran, vatanımızı emanet edebileceğimiz, sırtına sorumluluk alabilen yorulma nedir bilmeyen, atik, çevik ve her zaman vazifeye hazır bir gençlik... Vatanını seven; milletine, dinine, örf ve adetlerine bağlı; saygılı ve sevgi dolu; ailesinin ve toplumun tek umudu olarak yetiştirilmiş ve bunun bilincinde olan bir gençlik... Ülkesinin düşmanlarına karşı aslan kesilen, vurduğu yerden ses getiren; ancak bir o kadar da merhametli, dürüst, şahsiyet sahibi, tarihini bilen, o şanlı tarihin şimdilik son kahramanı inancıyla yetişmiş, iman şuuruyla doğrulmuş bir gençlik... Yeri geldiğinde kartal bakışlı yeri geldiğinde de ağlamayı bilen şuurlu bir gençlik... Vatanını namusu bilen; ülkesini, dinini, imanını tüm değerlerin üstünde tutan bir gençlik... Vatan elden gidiyor deyince tüm sevdiklerini geride bırakıp cepheye koşan kahraman bir gençlik... Ölürsem şehit kalırsam gazi düsturuyla yetişmiş, genç yaşında şehit olmayı göze almış, bu mertebenin bilincinde olan bir gençlik... Okuyan, bilen, bildiğiyle amel eden, davası olan ve onu ömrü boyunca sahiplenen bir gençlik... Öğrenmeyi ve öğrendiklerini anlatmayı seven, Rabbinin emirlerine uyan, alını secededen kalkmayan bir gençlik... Elindeki bira şişeleriyle vatan kurtarma adına ortalığı yakıp yıkan değil, 15 Temmuz darbe gecesinde vatan ve milletin istikbali için tankların önüne vücudunu siper eden bir gençlik. Böyle bir gençlik elbette ideal olmalıdır.

Gençlik şarabını tadan dünyada kendisinden başka kimseyi görmez misali genç delidir, sarhoştur, kanı deli akar, enerjisi doludur. Taşkın

irmaklar gibi kabına sığmayıp taşan, bir yanardağ gibi içinde yangınları olan, âşık olduklarıyla fırtınalar koparan bu gençliğin enginlere açılıp ufuklarda kaybolmaması için ummanlarda o kıyıda bu kıyıya savrulmaması için elbette ki bu gençliğin önce yetiştirilmesi gerekir. Nitelikli genç bir nesle sahip olabilmenin şartı budur. Ailesinden aldığı eğitimi sosyal çevrede yoğurup bir su damlasına dönüşen bu gençliğin akıl, iman, şuur, hakikat ve tarih perspektifinde belli bir birikime sahip olabilmesi için yani bu su damlasının bir çağlayana dönüşmesi için eğitilmesi ve yönlendirilmesi gerekir. Yoksa bilgili ve donanımlı olan kişilerin sonradan yanlış bir yönlendirmeyle sapkın yollara meylettiğinin de örneği çevremizde çoktur. Okumuş bir cahilin okumamış bir cahilden daha tehlikeli olduğunu hepimiz biliriz.

İşte bu gençliği yetiştirme, eğitme ve yönlendirme anlayışı doğrultusunda çağına damga vurmuş ünlü isimler hep gençliğe seslenmiş; onların karanlık geceleri yırtan aydınlık günlerin umudu olduklarını hep vurgulamışlardır. İşte bu isimler de nasıl bir gençlik sorusunu hep kendilerine sormuşlar ve idealleri doğrultusunda cevaplar bulmuşlardır.

Mehmet Akif'in Çanakkale Savaşına atfen:

*Asım'ın nesli diyordum ya. Nesilmiş gerçek
İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek*

Mısralarıyla namusuna el uzatan düşmanlara karşı gençliğin neler yaptığını vurgulaması gibi.

Necip Fazıl "*İslam inkılâbının ruhunu dökeceği kalıp gençliktir.*" diyerek gençliğe bakışını çok net bir şekilde ortaya koyar. Yine Necip Fazıl, konferanslarının çoğuna "Aziz Gençlik!" hitabıyla başlardı.

Yine Necip Fazıl'ın ifadesiyle:

*"Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik...
"Zaman bendedir ve mekân bana emanettir!" şuurunda bir gençlik...*

"Kim var?" diye seslenilince, sağına ve soluna bakınmadan fert fert "Ben varım!" cevabını verici, her ferdi "Benim olmadığım yerde kimse yoktur!" duygusuna sahip bir dava ahlâkını pırıldatıcı bir gençlik...

Sezai Karakoç da:

O Çocuk...

O çocuğu bekliyoruz.

Kendine verileri aşan bir çocuk olsun o çocuk.

Verilmeyeni alabilen bir çocuk...

Gizliyi, sır olanı kurcalayan, tarihin şifrelerini çözen bir genç.

Derleyişleri dağıtan, dağılmışları derleyen bir genç adam...

Mısralarıyla dirilişi gerçekleştirecek çocuğu tarif etmiştir.

Diriliş Neslinin Amentüsünde belirttiği gibi: "Öncü bir neslin, diriliş neslinin yetişmesi elzemdir. Bu neslin en belirgin özellikleri; tarih bilinci ve derinliği, içinde yaşadığı toplumla barışık olma ve toplumunun her katmanında varlık gösterme, çalışkanlık ve savaşıklık olmalıdır. Öncelikle diriliş eri savaşı olmak mecburiyetindedir. Kendi mevzisini korumakla mükelleftir. Bu savaşı verirken top, tüfek, bomba, füze kullanmayacaktır. Çünkü bu savaş bir ruh savaşıdır, medeniyet savaşıdır, zihniyet savaşıdır. Bu savaşın ana unsuru irfanî yüceliş ve değerlerdir. Dava hakikat davası, savaş hakikat savaşıdır."

Karakoç'un "*Diriliş eri*" adını verdiği genç ise; geçmişini inkâr etmeyen ama geçmişte de kalmayan, inançlı, karakter ve şahsiyet sahibi, özgüveni sağlam, estetik anlayışı gelişmiş, hak ölçülerde kendi kültür ve medeniyetinin inşası için gayret sarf eden, çağına yön veren olmalıdır.

Yazımı Necip Fazıl'ın şu sözleriyle bitiriyorum: "Genç adam! Bundan böyle senden beklediğim manevî babanın tabutunu musalla taşına, Anadolu kıtası büyüklüğündeki dava taşını da gediğine koymandır!"

Surda bir gedik açtık; mukaddes mi mukaddes!

Ey kahpe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!

Ey Güzel

(08/01/2003)

Ne güzleşmiş senin saçların
Gözlerin ve o kalem kaşların
Ürkütüyor beni bakışların
Tanışalım mı ey güzel

Kibarca konuşuyor dudakların
Biraz da kızardı yanakların
Heyecandan titriyor bacakların
Korkma benden ey güzel

Hala yüzümde izi o parmakların
Göründüğü gibi de değilmiş kolların
Hepsini anladık da ne o haykırışların
Ben sana ne yaptım ey güzel...

Memleket

Sıla derler buna sıla
Hasret kaldım vatana
Çıkamaz sokaklar ardında
Sıcak kucağını arıyorum ana

Ayrılık daha ne yapabilir bana
Almış kısmetimi atmış uzağa
Kokusu bile hala burnumda
Ah memleket dünyayı değişmem tek taşına

Aşkını Kalbime Hapsettim

Yakınındayım güzelliğine bakıp doyamıyorum
Bağırsam da içimden sesimi duyuramıyorum
Yanan yangınımı sana hissettiremiyorum
Aşkını kalbime hapsettim senin sevgilim

Konuşup anlatamıyor, uzatıp elini tutamıyorum
Gönlüme söz geçiremiyor, uzaklaşmak istemiyorum
Seni sensiz yaşamaktan sıkılıp bunalıyorum
Aşkını kalbime hapsettim senin sevgilim

Yakınındayken uzağı yaşamaktan yoruluyorum
Geceler bitmesin rüyalarındaki sen gitmesin istiyorum
Hayalinle yaşıyor bir tek hayaline sarılıyorum
Aşkını kalbime hapsettim senin sevgilim

Hoş Geldin Ramazan

Hoş geldin ey ayların efendisi. Ömür denen müddetin en çabuk geçen gün ve gecesi. Savur bereketini, yırt karanlıkları, nurunla ıst gönlü dünyamızı. Hastalanmış ruhumuza şifa ol. Aç ruhumuzu doyur. Günahlardan sıyrılışımızı dünyaya duyur. Kurtuluş müjdemizin anahtarı. Senden arta kalan günlerin yadigârı. Hoş geldin başımızın tacı. Bir gecede bin yılı yaşatan. Orucunla miskin bedenimizi yeniden yoğuran, sahurunla aşımıza ilaçlar katan, teravihle semaya yükseltip, âlemlerden âlemlere akıtan sevgili hoş geldin.

Bir güneş daha battı ufuktan. Bir aydınlık daha doğdu şafaktan. Yetmiş bin mevsimin ardından bir yıl daha geçti. Bir hilal daha doğdu Müslümanların üzerine. Ruhumuz ve bedenimiz gelmenle huzur buldu. Yeniden kurtuluşu getirdin bizlere. Bütün güzellikler sendedir. Sende biter tüm hasretlikler. Günler geceleri kovalamaktan yoruldu, günler ayları beklemekten usandı. Saatler seni çağırır, şeytanlar sende bağlanır. Sana susadı müminler, gün ve gece sana hasretler. Vuslatın ne hoşmuş sevgili hoş geldin.

Şimdi kardeşlik saracak her yeri, camiler dolup taşacak sanki bayram yeri. Uykunun haşmetli tutsağından kurtulup gecelerimiz ibadetle geçecek. Tilavetler yayılacak cihana, Kuran elden düşmeyecek. Hatimler iner bir bir, aynı sofrada bulunacak zengin ve fakir. Furkan'ın indirildiği aysın sen, Efendimize nübüvvet nişanesinin gönderildiği aysın sen. Cennet kapılarının açılması, âlemlere nur dağıtılmasının sebebisin sen. Camilerimde mahyaların gözlerden akan damlaların sebebisin sen. Beklenen sevgili hoş geldin. Yarabbi bu ayın hürmetine, mübarek gün ve gecelerin sebebine affet bizleri, arındır bedenimizi. Yarım yamalak kıldığımız namazları tam eyle. Orucumuzu sıratla binek eyle. Başı rahmet, ortası bereket, sonu kurtuluş olsun, bayramlar mükâfatımızın kutlaması olsun. Düşmanlıklarımızı öldür, kalplerimizi sana döndür. Öksüz ve yetimi kollamayı yoksul ve fakiri doyurmayı nasip eyle. Nefsimize uydurma, bizi bir an olsun sensiz bırakma. Ey şehru ramazan ne iyi ettin, yine bu yıl da sevgili hoş geldin.

O

Gönlü sevdalara tüm aşklara tokmuş
İçinde sevecek hiç yeri yokmuş
Eskiden kendinde heyecan çokmuş
Keder ve ıstırabı o aklına sokmuş

Seni Yeniden Sevmek İstedim

(19/08/2004-01.05)

Sevdana yeniden sarıldıktan sonra
Sensizliği düşünüp yanıldıktan sonra
Kadehlere sarılıp dağıldıktan sonra
Seni yeniden sevmek istedim

Ruhumu boşluğa saldıktan sonra
Kahrolası yalnızlığa daldıktan sonra
Her gün işe geç kaldıktan sonra
Seni yeniden sevmek istedim

Gönlümdeki huzur gittikten sonra
Her şey canıma yettikten sonra
Kendimi yiyip de bittikten sonra
Seni yeniden sevmek istedim

Özlüyorum

(14/02/2003)

Sen mazimin en güzel yerindesin
Kalbimin en güzel köşkü senin
Sanki her yer dolu senin nefesin
Çektiğim acıları yıldızlar söylesin

Gül bahçemdeki en güzel gülümsün
Benim özlemle aradığım tek bülbülümsün
Bırak senin için bu gözlerden yaşlar süzölsün
Her düşün damla bende bir denize dönüşsün

Okul Ve Eğitim

Son yıllardaki eğitim felsefemize göre bu ikisinin yanına veliler de eklenmiştir. Bir bireyin her yönüyle gelişmesi, potansiyellerini keşfetmesi ve o amaç doğrultusunda yaptığı tüm faaliyetler her şeyden önce ailesiyle olan ilişkisine bağlı olduğu gerçeği ve ayrıca okul her bakımdan sosyalleşme mekânı olduğu gibi bu sosyalleşmenin ilk gerçekleştiği ve hayattaki tüm adımların planlandığı yerin aile olduğu ve asıl eğitimin ailede başladığı, okulların bir terapi merkezi olmadığı geç de olsa anlaşılmış, eğitim sistemimiz değişmiş ve artık veliler de okullu olmak zorunda kalmıştır. Gerçekten günümüzde anlaşılmıştır ki veliler öğrencileriyle çok ilgili olacak, sürekli derslerini takip edecek, öğretmenleriyle çok sıkı ilişki içerisinde olacak ki öğrenci yapmış olduğu faaliyetlerin çok önemli olduğu gerçeği, değerli olduğu bilinci öğrencilere aşılmalı olsun. Herkes benim için, benim iyiliğim için, geleceğim için uğraşıyor diyebilsin.

Çok sevdiğim bir söz vardır: Okul öğrenciyi hayata hazırlamamalı bilfiil hayatın ta kendisi olmalıdır. Okul öğrencinin sadece öğrenme ihtiyacını gidermemeli her türlü ilgi alanına ve boş zamanlarına da hitap edebilmelidir. Boş zaman tabiri burada öğretim etkinliklerinin dışındaki zaman olarak algılanmamalıdır. Öğretimin dışında öğrencinin eğlenme ihtiyacı, enerjisini harcama, öğretmenleriyle hoş bir vakit geçirme isteği, ilgi alanları doğrultusundaki uğraşları, kitap okuma saatleri vs. boş zaman değildir. Yani öğrencinin hiçbir şey yapmadan oturması dahi okul ortamında karşılanabilmelidir. Bu tabii ki eğitimin ekonomik ve kültürel boyutlarıyla çok ilgilidir. Okulun eğitim yönü tüm bu faaliyetlerin içine güzelce sindirilmelidir. Öğrenci eğlenirken dahi okul ortamında bir şeyler öğrenebilmelidir. Okul öğrenciye işkence mekânı olarak değil, gelmek için can atılan, hasta olunduğunda gelinemediğinde üzülen bir mekân olmalıdır. Okul evde boş boş oturulacağına gelinip o boşluğu dolduracak etkinliklerle

donatılmalıdır. Öğretmenler bu faaliyetlerin içerisinde öğretmen kimliğinin yanında yol gösteren, imkân ve ortam hazırlayan kişiler olmalıdır. O zaman inanın öğrenci - öğretmen - veli işbirliği hem sportif, kültürel başarıları hem de akademik başarıları beraberinde getirecektir.

Burada tek takıldığım nokta bazı velilerin okulları sanki bir terapi merkezi olarak görmeleridir. Çocuğum güzel ahlaklı olsun diye şü okula gönderdim. Sınavı kazansın diye bu okula gönderdim vb. sözler aslında bir anlamda ailenin kendini eğitim-öğretim faaliyetlerinin dışında tutma çabası ve en doğru tabirle kolaycılığa kaçmasıdır. Ailede hamuru yoğrulmayan çocuğa okul çok şey katamaz veya ailenin hiçbir katkısı olmadan öğrencinin geleceğini belirleme görevini tamamen okula yüklemesi veya mizacıyla ilgili öngörülerde bulunması kuru bir düşünceden ibarettir. Aile eğitim ve öğretim faaliyetlerinin başladığı yerdir.

Yıldızlar

Sanki ikimiz içinmiş gibi yıldızlar
Yakmışsın da söndürmeyi unutmuşsun
Düşecek bir şeymiş gibi ya da
Alıp onu kalbime koymuşsun

Uzanıp koparıırken birini
Bağlıymışlar gibi tümü avuçlarına dolsa
Sonra da onları havaya saçsan
Hepsi de geldiği yere konup dursa

En duygulu gecemin ışığıdır bu yıldızlar
Benim en masum halim
Karanlıklar içindeki tek özlemimdir
Gözlerindeki parıltıya dalan hayalim.

Aşk Alışkanlık Olunca

(18/08/2007)

Aşk alışkanlık olunca
Gönülde oyuncak oldu peşinde
Uğraşacak bir şey
Her daim buldu kendine
Tokat da yedi tekme de bu gönül
Hangi yarayı kapatsa
Bir diğeri bitiverdi yanında
Yaraları sarmak dert değil
Üflemekten usandım
Bir parça sevgiye de
Yıllarca dolandım
Her seferinde bu son diye yaklaştım ama
Ne o sevgiyi kazandım
Ne de o alışkanlığı kaybettim

Aşklara Elveda Derken

(14/09/2004-01.25)

Tamda aşklara
elveda derken
sırası mıydı
yeniden sevdalanmanın
kederleri tamamen
silip atmışken
zamanı mıydı şimdi
gönlümüzü
acıyla doldurmanın
yeni bir
hüsran ağacı mı yoksa
tutduğum
sevgisinde
felaketimi hazırlayan
hiç güvenmediğim
alın yazım mı yoksa...

Kahraman Türk Ordusu

Türk milleti tarihinin ilk devirlerinden itibaren orduya önem vermiş, düzenli askeri teşkilatlar kurmuştur. İslam öncesi Türk devletlerinde her Türk, asker; yöneticiler de her zaman savaşa hazır komutan sayılmıştır. Devlet başkanı konumundaki kağan, aynı zamanda başkumandan kabul edilmiştir. Görüldüğü gibi eski Türklerde askeri yönetimle devlet yönetimi iç içe olmuştur. *Askerlik*, Türklerde milli bir görev olarak görüldüğü için, halk ve ordu diye bir ayırım yoktur. Ordu ücretli değildi; dolayısıyla askerlik hizmetinden dolayı kimse devletten ücret almazdı. Türklerde herkes savaş sanatını bilir, her zaman baskına hazır tedbirli yaşayan halk, savaş zamanı silahlanarak hemen orduyu meydana getirirdi. Eski Türkler çocuklara küçük yaştan itibaren ata binmeyi ve ok atmayı öğretmişler; askeri eğitimi günlük hayatın bir parçası haline getirmişlerdir.

Büyük Hun Devleti hükümdarı Mete Han tarafından MÖ 209 yılında kurulan ilk düzenli Türk ordusu, bugün Türk Kara Kuvvetleri'nin de kuruluş tarihi olarak kabul edilmiştir. Kurulan ilk düzenli ordu; onlu, yüzlü, binli, on binli birlikler halinde düzenlenmiştir. En küçük askeri birlik on, en büyüğü ise on bin kişiden oluşan düzenli ordu sistemi, Türk askeri teşkilat ve idareciliğinin ilk örneği olmuştur. Tümen denilen on bin kişilik birimler, binli, yüzlü, onlu gruplara ayrılarak; başlarında binbaşı, yüzbaşı, onbaşı denilen komutanlar tarafından idare edilmiştir. Yirmi dört tümeden meydana gelen tüm ordu, olağanüstü bir disiplin içinde olmuştur. Türklerin askeri teşkilatı, Roma, Rus, Moğol, Çin gibi pek çok büyük devlet tarafından model olmuştur. Coğrafi şartlardan dolayı eski Türk ordusunun temeli süvari birliklerinden oluşmuştur. Türkler yurttan ve dünyada barışın Türk ordusunun gücüyle gerçekleşebileceğine inanmıştır. Türklerin en çok takdir edilen özelliklerinden biri, fethedilen bölgeleri yağmalamamaları, oradaki medeniyet unsurlarına dokunmamaları olmuştur. Tarihteki talan adetlerinin tersine, Türkler fethettikleri bölgelere yerleşerek mevcut medeniyete katkıda bulunmuşlardır. Türklerin başarılarının ardındaki bir diğer sebepse, at üzerindeki hünerleri olmuştur. At üzerindeki hareketlilikle sürat kazanan Türkler,

düşman ve arazi şartlarına göre taktik değiştirme ve hızlı uyum sağlama yönünden de başarılı olmuşlardır. Türkler, çok eski dönemlerden beri at ve ok eğitimi almışlar; ancak savaşta bedeni güçle birlikte aklı kullanmayı erdem saymışlar ve barış yanlısı olmayı, çalışkanlığı, sevgiyi, saygıyı benimsemişlerdir. Güçlü, kuvvetli, kahramanlarla dolu tarihimiz, Türklerin bu manevi güçlerinin gereği olmuştur. Kanuni devrinde 7 yıl boyunca Avusturya büyükelçisi olarak İstanbul'da bulunan Augier Ghislain de Busbecq, Türklerin askeri yönünden şu ifadelerle bahsetmiştir :“ Türkler sefer esnasında sabırlı, tahammüllü ve iktisatlı hareket ederler. Türklerin tarafında, kuvvetli bir imparatorluğun bütün kaynakları mevcut; hiç sarsılmamış bir kuvvet var.”

Diğer yandan Türk ordusu denince akla disiplin gelir. Türk ordusunda tarihi bir miras disiplin, teknik üstünlüklere sahip pek çok devletin Türklere yenilmelerinde başlıca etken olmuştur. Türk ordusu bugün halen dünyanın en güçlü orduları arasında anılmaktadır. Meşhur İngiliz diplomat ve yazar Paul Rycout 17. Yüzyıl Osmanlı tarihini anlatırken, Uyvar seferi'nde şahit olduğu düzen ve ahlak düzgünlüğünü şu ifadelerle aktarmıştır: ‘... Ordugâhta en küçük bir gürültü ve münakaşa duymak mümkün değildir. Halk, ordularının geçişi sırasında en ufak bir endişe hissetmez. Ordu geçtiği yerde her şeyi peşin parayla satın alır, hanlarda geceleyen asker parasını öder. Malının asker tarafından yağma edildiğini, hoş olmayan her hangi bir davranışla karşılaştığını söyleyerek şikâyete gelen de yoktur. Zira böyle şeyler olmaz. Bu düzen, Türk ordusunu muzaffer kılmış ve imparatorluklarını muntazam şekilde büyütüştür...’ Türk askerlik ruhunun bu kadar güçlü olmasının altında yatan en önemli sebeplerden bir diğeri de, Türklerde şehitlik ve gazilik mertebelerinin kutsal sayılması olmuştur. Allah yolunda, din, vatan ve millet uğrunda savaşırken ölenler *şehit*, sağ kalanlar *gazi* olarak adlandırılmıştır. Nitekim Kurtuluş Savaşı'ndaki dünyaya örnek mücadele “ölürsem şehit, kalırsam gazi” inancıyla zaferle sonuçlanmıştır. Türklerin düzgün askeri kuruluşları, disiplinli orduları, değerli komutanları ve cesaretli devlet başkanları olduğu müddetçe daha nice zaferler bizi bekleyecektir. Dünyayı her daim titretmeye hazırız.

Ben Seni Hala Unutamadım

(06/05/2004-00.25)

Yokluđuna mahkûm anılardasın
Unutmadığım tüm hatıralardasın
Sensizliği yazdığım şarkılardasın
Ben seni hala unutamadım

Göğe haykırdığım feryatlardasın
Enginlere sığmayan deryalardasın
Yüreğimi yakan sevdalardasın
Ben seni hala unutamadım

Hayaline daldığım hülyalardasın
Uykularımdaki en güzel rüyalardasın
Bilmem ki sen hangi dünyalardasın
Ben seni hala unutamadım

Sonsuzluğa baktığım ufuklardasın
Yolunu gözlediğim bulutlardasın
Gözyaşıma benzeyen yağmurlardasın
Ben seni hala unutamadım

Boş Ver

Gün geçer
Geçmiş
Geçecek de
Sen yılların hesabını
Tutmaya uğraşma
Bu düzene
Sen de engel olamazsın
Sonunda
Boş vermekten başka
Çare bulamazsın.

Gideceğim Buralardan

Gideceğim artık buralardan
Sonsuzluğa
Özlediğim mutluluğa
Çaresiz çırpınışımdan kurtulup
Gönlümün götürdüğü yere kadar
Bir sevgili hasretiyle yandığım
Bir damla ümit görmediğim
İçimdeki en kötü boşlukları terk edip
Gideceğim buralardan

Fethin Mübarek Olsun Aziz İstanbul

*Bu şehir-i Sitanbül ki bî-misl ü behâdır
Bir sengine yekpâre Acem mülkü fedâdır*

*Altında mı üstünde midir cennet-i a'lâ
Elhak bu ne hâlet bu ne hoş âb u hevâdır*

Şair Nedim mi sadece İstanbul'u böyle güzel anlatan? Yahya Kemaller, Necip Fazıllar, Orhan Veliler hepsi bir destan dizmiştir yedi tepeli şehir. Öyle ki üzerine ansiklopedi yazılan tek şehir, İlkçağdan beri dünyanın en güzel şehri, incisi, dişi bir güzelliği barındıran, düşmanlarımızın bile imrenerek baktıkları şehir, dünyanın kalbi İstanbul.

Hiçbir şehir senin kadar övülmedi, sana verilen değer hiçbir yere verilmedi. Osmanlı seninle yükseldi. Ümmet sana sahip olmak için Medine'den koştu geldi. Çoğu geceler ne komutanların rüyalarına girdin, hep milletin hayallerinde gezdin. Binlerce yıldır seni İslam'la şerefliendirecek Fatih'ini bekledin. Fethin mübarek olsun Aziz İstanbul.

Ne demişti Napolyon: “*Dünya bir imparatorluk olsa başkenti mutlaka İstanbul olurdu.*”

Geçmişten bugüne neler anlatıldı, neler yazıldı İstanbul için işte onlardan bir tanesi daha. Yahya Kemal'den

*Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!
Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer.
Ömrüm oldukça gönül tahtına keyfince kurul!
Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer.*

Ya da Necip Fazıl gibi:

*"Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar;
Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.
İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim;
O benim, zaman, mekân aşır geçmiş sevgilim.
Çiçeği altın yıldız, suyu telli pulludur;
Ay ve güneş ezelden iki İstanbulludur.
Denizle toprak, yalnız onda ermiş visale,
Ve kavuşmuş rüyalar, onda, onda misale.
İstanbul benim canım;
Vatanım da vatanım...
İstanbul,
İstanbul..."*

Bir fetih mevsimindeyiz. İstanbul'un fetih yıl dönümünde. 29 Mayıs günü fethin 564. Yıl dönümünü kutladık yurdumuzun her bir köşesinde. Başta fethin mekânı İstanbul'da. Sonra da ayrı ayrı küçük küçük büyüklü tüm illerde, şehirlerde, okullarda.

Evet, dünyaya bir tarihi ezberlettik: 29 Mayıs 1453. Allah'ın inayeti, peygamberimizin müjdesi, Osmanlı asker ve komutanlarının sarsılmaz iman ve yıkılmaz azmi ile aşılmaz denin surlar aşıldı, fethedilemez denin şehir fethedildi. O ne müthiş bir iman ve sarsılmaz yürektir. İnançla yürüdü yiğitler Konstantinapolis İslam şehri İslampol oldu. Osmanlıyla şimdi yeniden şahlanacak.

Fetihten 1 gün önce:

52 gün süren yorgunluk yıkılmayan surlar moralleri bozmuş ne yapılsa olmuyor Sultan Mehmet otağında çıkmıyor ve şehir bir türlü alınmıyordu. Asker tedirgin, Sultan Mehmet, kızgın, Ayasofya ezanına hasret Akşamseddin, Molla Gürani, Molla Hüsrev ibadette. Yalvarıyorlar Allah'a. "Allah'ım ne olur fethi bize nasip et." diye, Peygamberimizin müjdelediği o güzel askerler bizler olalım." diye. Yarın son bir taarruz daha olacak eğer nasipse başaracağız nasip değilse vuslat yine başka bir bahara kalacak.

Sultan Mehmet Akşamseddin'e kızmak için çıktı otağından. "Kuşatma bugün başlarsa fetih nazil olur inşallah hünkârım" dediği için hesap sormaya. Ama çadırını açtığında Akşemseddin ağlamaktan çadırında kuru bir yer bırakmamıştı. Fetih olacaksa bu manevi mimara kızılır mı diyerek çıktı dışarı. Geçti askerlerinin karşısına dedi ki:

"Askerlerim yarın son taarruzumuzu yapacağız eğer yarın da bu şehir düşmezse beni surların dibine gömün madem İstanbul'u ben alamadım o beni alsın."

"Allahuekber" dedi yiğitler, "Allahuekber" dedi gökten şehitler.

Sabah namazı ile birlikte akınlar başladı dillerde hep aynı türküyle:

*Sel sel akan sevdasıyla çıktık yola
Başlar koyduk, gönüller verdik uğruna
Kaç fedakârlık harcadık biz yaşama
İstanbul alınacak yürüyün bugün*

*Dava İslam'ı yaymaksa bu cihana
Tekbirle başlar akınlar dalga dalga
Fatih önde fedaileri her yanda
İstanbul alınacak yürüyün bugün*

Ey Aziz İstanbul fethin mübarek olsun, şehrin her daim vatanım olsun. Boğazından akan serin sulara ve eşsiz silüetine bakmak her zaman evlatlarımıza nasip olsun. Ey Peygamberimizin müjdeli şehri sen yüzyıllar geçse de hep övülecek ve fethin her zaman dillerde olacaktır.

Elveda

Elveda
 Bütün sevdiklerime
 Sonsuz ümitlerime
 Tertemiz hayallerime
 Elveda

Elveda
 Yıkılası insanlığa
 Satılmış cümle dosta
 Böylesi yandaşlığa
 Elveda

Elveda
 Batakhane rüyalarım
 Köprüaltı dostlarım
 Yaz kış gezdiğim arkadaşlarım
 Elveda

Elveda
 İçkime meze olanlar
 Ekmeğimi ortak sayanlar
 Yıllarımın hesabını yapanlar
 Elveda

Elveda
 Yeşilinde dolaştığım kırlar
 Gölgesinde uyuduğum ağaçlar
 Kanatlarında uçtuğum kuşlar
 Elveda

Elveda

Gönlüne çare arayanlara
Istırabımdan zevk alanlara
İçimde akıttığım kanlara
Elveda

Elveda

Bir ömür gönül verdiğim
Yıllarımı önüne serdiğim
Onun için acılar çektiğim
Elveda

Elveda

Sadece hayalini sevdiğim
Hayatımın anlamı dediğim
Uğrunda her şeyden geçtiğim
Elveda

Elveda

Gözümde akan yaşlara
Onun yerine dert yandığım taşlara
Karalarına ak bağladığım saçlara
Elveda

Elveda

Yokum artık, aramayın sakın
Sevinenler bunu herkese yayın
Kendinize yeni bir dert çeken arayın
Hepinize Elveda

Yeni Bir Güne Doğru

(03/02/2005-05.10)

Yeni bir güne doğru
Yeni umutlara
Sizde var mısınız?
Hayatın acı rüzgârında
Bir gün bile kaybolmadan
En kısacık anı
Bir ömür bilerek
Yaşamaya...

Yine Bekleyeceğim

(18/08/2004-01.55)

Bin ahınla keder dolsa da yüreğim
Bitmeyen ümidimle yine seni seveceğim
Sonsuzluğa gitsen de biricik sevdiğim
Dönmeyeceğini bilsem de yine bekleyeceğim

Gururumu savurup yerlere atsan da
Aşkımı benden alıp ellere satsan da
Yalnızlığın acısına bir hüsrana daha katsan da
Yıkılmış gönlüm bile olsa yine bekleyeceğim

Ünye'de Ramazan

Yurdumun her bir köşesi gibi Ünye'miz de ramazanın rahmet, bereket ve feyzini yaşıyor. Ağızlar oruç, alınlar secdede, eller duada Allah'tan mağfiret dileniyor. Her ramazan olduğu gibi yine Ünye'de ramazan ayının kalbi Ünye meydanında atıyor. Özellikle iftar saatinden sahura kadar adeta iğne atsan yere düşmez. Tıklım tıklım olan meydan insanın ruhunu okşuyor. Meydanı çepeçevre saran küçük dükkânlarda ramazan alışverişi canlı tutulmaya çalışılıyor. Hediyelik eşya satan mı camlara yazı yazan mı ararsın kitapçılar, tuhafiyeciler, ayakkabıcılar vs. hep bu küçük dükkânlarda ramazan ayı boyunca Ünye halkına hizmet veriyor. Meydanın dışında Ünye'de bu ay içerisinde Gölevi Mahallesi'ne doğru sıra sıra dizilen kafeler milleti ağırlar. Gece boyunca oradaki hareket hiç bitmez. Bunların dışında istersen Çakırtepe'ye çıkabilir Ünye'yi seyre dalabilir veya Yüzüncü yıl, Yunus Emre ve Atatürk parkında hafif müzik eşliğinde gündüzün yorgunluğunu atabilirsiniz.

*Karagöz seyri değil, gözyaşı dökme ayı
Bilinmezi bilirler bilseler ağlamayı*

Gündüzleri Ünye kalabalık ve bir o kadar da sessizdir. Herkes kurumuş toprakların yağmur duası gibi iftar saatini bekler durur. Ağızları bıçak açmaz. Sahil şeridinde kordon boyu gezenleri gündüz saatlerinde çokça görmek mümkündür. Açık mekânlarda oturanlar denizden gelen serinliği tüm bedeninde hissederek. Akşam iftar saatlerinde ise caddeler boşalır. Açık pencerelerden çatal, kaşık sesleri gelir. Meydan fırtına öncesi son sessizliği yaşar. Geceleyin ise rahmet ayının tüm bereket ve esenliği sanki Ünye meydanına akıyormuş gibi tüm Ünye halkı meydana toplanır. Meydanda adım atacak yer bulunmaz.

*Gönderdi Hüda çün bize mihman ramazanı
Hoş tutmağa niyet edelim biz dahi anı*

Küçük dükkânların sardığı meydanın ortasında padişah otağı gibi koskoca bir çay ocağı vardır. Meydanın bir köşesine kurulan sahnede

meydanı inleyen müzik sesleri eşliğinde halk küçük ev gibi boyanmış dükkânlardan gâh alışveriş yapar gâh oralarda bir şeyler yer içer. Sahnenin önüne toplanan çocuklar kabına sığmayıp taşarlar, cıvı cıvıldırırlar. Bu cümbüşün en çok tadına varan çocuklardır. Sahnenin altında veya sahnede çocukları eğlendiren bir sürü palyaço önderliğinde sayısız çocuk oyun oynar. Sandalye kapmaca her gecenin vazgeçilmez oyunudur. Gruplar müzik eşliğinde erkekler ve kızlar ayrı ayrı olmak üzere bu yarışmayı birinci olarak bitirmek isterler. Çünkü birinci olan çocuklar için ücretsiz dondurma ve ödülleri vardır. Bazen çocuklar müzik eşliğinde sıra sıra dizilirler ve el çırparak bir biri etrafında döner dururlar. Ailelerde barikatların hemen arkasında neşeyle oynayan çocuklarını alkışlar. Gurur ve sevinçle oturmuş onları izlerler. Bu hengâme devam ederken birden her camiden ezan sesleri yükselir. Müezzin teravih namazına çağırır insanları. Teravih boyunca sokaklar camidekilere saygıdan sessizleşir.

*On bir aydır gideli biz de çekerdik hicran
Merhaba etti bizimle yine şehr-i ramazan*

Bazen duruma göre sahnede ramazanının ehemmiyetine uygun bir şekilde oyunlar oynanır, ilahi gösterileri yapılır ve semazenler gelir... konuşmalar yapılır. Sevgililer ellerinde birer dondurma ile meydanı gezer, etrafa bakar. Meydandan ayrılanlar gece boyunca evlerine gitmeden önce denizi seyre dalarlar. Gece geç saatlere kadar devam eden bu eğlenceli saatler saat bir iki gibi yavaş yavaş kendini sessizliğe bırakır. Meydan ve caddeler boşalmaya başlar. Çünkü sahur vakti gelmiştir. Daha evlerde sahur için yemekler hazırlanıp yenilecek ve yarın ki oruç için hazırlık yapılacaktır.

*Ne güzelsin Ey hayırlı ay Ramazan
Özlemimsin, hasretimsin, beklediğimsin.*

Rüya

Rüyadır insanın aklında beliren
Bir gecede taşlaşan kalpleri eriten
Azmışları hidayete erdirip
Kötülüğü zihne hapsettiren
Umutsuzlara umut
Yıkılmışlara bir yudum su veren
Sırrıyla hayatı şekillendirip
Ümitleri yeniden yeşerten
Bir büyük nimettir rüya

İçimde Saklı

Yine hüznülyüm bugün
İçime gam, keder dolu vermiş
Sebebini bilmiyorum
Ama neden bu haldeyim
O mu geliyor aklımı yoksa
Karar verip ayrıldık mı?
Amaç birliktelik değil miydi sadece
Gerçi sebep mi yok bana
Ben sanki sevmiyor muyum bu hali
Bu yıkılmışlığa aslında alıştım
Bu hal benim bir parçam oluverdi
Şikâyetim neden düşünüyorum
Alışıp sevdiği hali kim beğenmez ki
Hayır hayır
Bugünün hüznü ayrı
Bu gün kelimelerin bile yetmediği
Öyle duygular var ki içimde
Hep içimde saklı
Dışa vuramadıklarım...

Yeni Bir Güneş Doğuyor

Bugün güzel bir güneş doğuyor şehre
Bu yıkılmış harabelerin üstüne
Savaşta çıkmış görüntüsü veren
Bu sarhoş bu viran şehrin üstüne

Aslı hayal âleminde olup da
Bir ara buralara uğrayan
Hiçbir işe yaramayanların bulunduğu
Bu bitkin bu miskin şehre güneş doğuyor

Anılarında yaşattığı tarihi düşünen
Bundan gerisine de aldırmayan
Geçmişle övünüp geleceğini boş veren
Bu biçare bu zavallı şehrin üstüne

Gecesi gündüzüyle bir
Uykunun zamansız olduğu
Derbeder yaşantının hiç eksilmediği
Bu düşkün şehre artık
Yeni bir güneş doğuyor...

Mirasımız Ulusal Egemenlik Varisimiz Çocuklar

Üzerimizde yaşadığımız bu topraklar, coşkun akan ırmaklar, bu masmavi gökyüzü, yemyeşil çimenler, güzelim çiçekler, masmavi denizler, üzerimize her sabah bir armağan gibi doğan bu sıcak güneş daha neler neler... Dünyayı güzelleştiren türlü şeyler sayabiliriz. Fakat dünya asıl çocuklar ile güzeldir. En güzel çimenler, üzerinde çocukların koştuğu çimenler; en güzel deniz, çocuklarımızın yüzdüğü tertemiz denizlerdir. Bu topraklar da bizim çocuklarımızla güzel. Biz, onlara büyük kıymet veriyoruz, her biri de bunun farkında. Ama bizim de asla unutmamız gereken bir şey vardır. Bir ülke gelecek nesillere bırakılır ve biz tam da bu nedenle sağlıklı, ahlâklı, barışçı, sevgi dolu, milliyetperver gençler yetiştirmeliyiz. Sahibi olduğumuz bütün bu güzellikleri işte o zaman koruyabiliriz. Çocuklarının sevmediği bir ülkenin geleceği olamaz.

23 Nisan 1920, ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin toplandığı gündür. Bugün, Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı olarak ilk kez 23 Nisan 1927 'de kutlanmıştır. 23 Nisan'a bir Çocuk Bayramı gözüyle bakmak yeterli değildir. Üzerinde durulması gereken iki önemli nokta şudur:

1. Ulusal egemenlik kavramı nedir?

Ulusal egemenlik, yönetim yetkisinin ve hakkının millete olması demektir. Millet in onayı alınmadan, bu yönetme yetkisi hiçbir sınıfa, kişiye, aileye ya da topluluğa bırakılamaz. Millet, kendi kendini yönetmek suretiyle, bu hakkını kendisi kullanır. Bu nedenledir ki bir halk yönetimi olan Cumhuriyetimizin temel kaynağı milletin egemenliğidir. Türkiye Büyük Millet Meclisi 23 Nisan 1920'de 115 temsilciyle açıldı. Meclisin ilk benimsediği ilke şu oldu: "Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir; Meclis'in üstünde bir güç yoktur." Tarihsel değeri yüksek olan ilk Meclis, 3 yıl, 3 ay 3 hafta olağanüstü bir

çalışma yaptı. Ulusumuzu kurtuluşa ulaştırmak, ilk anayasayı yapmak ve Cumhuriyet'i kurmak, bu tarihsel Meclis'in, onurlu görevlerinin başında gelir.

2. Bu bayram neden çocuklara armağan edilmiştir?

Bugünün küçükleri, yarının büyükleri olacaktır. Çocuklar bu ülkenin yönetimini ileride ellerine alacaklardır. Ülke sorunlarına şimdiden sahip çıkmalarından daha doğal bir durum olamaz. Çocuklarımıza bunun bilincini vermek gerekir. Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı törenlerinde bunu vurgulamak, çocuklarımızı ileriye dönük yetiştirmekle geleceğimizi güven altına almış oluruz. Atatürk bu bayramı yeni Türkiye'nin filizleri olan Türk çocuklarına bırakmıştır. Çünkü Atatürk için çocuk, üzerinde titrenilmesi gereken, toplumun en değerli bir parçasıdır. O, eğitilerek yurda ve topluma yararlı duruma getirilir. Yurdun geleceği ve yücelmesi çocuğa verilen önem derecesiyle orantılıdır.

Bu ülke hepimizin, bu güzel ülkeyi koruyalım ve ona her zaman sahip çıkalım. Güzel ülkemizin güzel çocukları, yollarınız hep açık olsun, hayat boyu esenlik rüzgârları sizden yana essin, yüzünüzden gülücüğünüz, kalbinizden insan ve yurt sevginiz, umudunuz eksik olmasın. Atatürk'ün size hediye ettiği bu kutlu gün kadar kutlu çocuklarımızın Çocuk Bayramı; milletimizin de Milli Egemenlik Bayramı kutlu olsun.

Bahar Mevsimi

(23/04/2003-01.50)

Ilık bir rüzgâr
Yalar yüzümü
Bir yere
Sığamayışım
Çocuk cıvıltıları
Her yanda
Kuşlar bile
Başka ötüyor
Bu mevsim
Bu mevsim
Dost bilinmez
Bir mevsim
Kızlar yürüyor
Karşı kaldırımında
Gülüşerek
Etekleri rüzgârla
Uçuşarak
Ben utanıyorum
Bakmaya
Onlarsa memnun
Herkes sevgilisiyle
Tenha köşelerde
Sarmaş dolaş
Çünkü bahar
İçi kaynıyor
İnsanın
Doyasıya
Yaşamak istiyor

Enginlere açılıp
Ufuklarda
Kaybolmak istiyor
Güzelim
Bahar Mevsimi
Keşke
Hiç Gitmesen

Hatırlatırsın

Yüzündeki sevdanın yangını
Hıçkırıklı sesindeki hırıltıyı
Dolu gözlerindeki parıltıyı
Çekingen tavırlarınla sen
Bana daha iyi hatırlatırsın

Sen Buralardan Gittin Gideli

Kahkahamda bile hıçkırık gizli
Gülüşüm sanki ağlamak gibi
Gözlerim yine dolu yine nemli
Sen buralardan gittin gideli

Dört mevsim bulutla kaplı gökyüzüm
Bir türlü yağmura doymuyor gözüm
Her yanım kederli, her yanım hüznün
Sen buralardan gittin gideli

Sultanım, sensin benim baş tacım
Şana ve şöhrete yok benim ihtiyacım
Yalnız sana mecbur, sana muhtacım
Sen buralardan gittin gideli

Osmanlıda Ramazan

Günümüzde Ramazan ayının birçok geleneği kayboldu. Bunun en iyi kanıtı büyüklerimizden sıkça duyduğumuz ” Nerede o eski Ramazanlar ” sözüdür. Peki, Osmanlı İmparatorluğu döneminde Ramazan aylarında neler yapılırdı ve o günleri güzel kılan alışkanlıklar nelerdi?

11 ayın sultanı Ramazan Osmanlı döneminde heyecanla beklenirdi. Hem halk hem padişah bu ayın feyzinden mahrum kalmamak için elinden ne geliyorsa yapardı. Ramazan’ın gelişi, uzun zamandır özlenen bir dostun gelişini beklemek gibiydi. O dönemlerde Ramazan ayının başlangıcı aylar öncesinden belli olmazdı. Bu görev dönemin kadılarına aitti. Ramazanın başlangıcını belirlemek için insanlar yeni ayın doğuşunu beklerdi. Halktan insanlar ya da devlet görevlileri yüksek yerlere çıkıp yeni ayın doğuşunu belirlediğinde iki tane şahit ile kadiya haber verirler ve Ramazan ayı coşkuyla başlardı. Bu haberi müjdeleyen kişilere ödül verilirdi. Ramazan’ın habercisi hilali müjdeleyenlere 150’şer kuruş verilirdi.

Meydanlardaki çeşmelerden şerbetler akar, misafir uğurlarken dış kirası verilirdi. Padişahlar, hem halkı hem de kendilerini bu ayın manevi iklimini doya doya yaşardı. Ramazan ayında huzur dersleri düzenleyen cihan padişahları, her gün ayrı bir âlimi sarayda ağırlardı. Hem dini hem fen ilimleri bu meclisin sohbetlerinde yer alırdı.

Osmanlı’da Ramazan-ı şerifin yaklaşmasından dolayı gerek ekmek, gerekse eşya fiyatlarının inip çıkmaması konusunda devlet tarafından sabit fiyatlar belirleniyor ve belgelerde kayda geçiyordu. Bu çıkan fiyat belgelerine narh defteri deniliyordu. Bu fiyat belgelerini mahalle imamlarının bakkallara iletmeleri emrediliyordu. Bu şekilde Ramazan ayından özellikle gıda maddelerinin fiyatları düşük tutulması ve fakir ailelerinde Ramazanda rahat alışveriş yapması sağlanırdı.

Osmanlı’da Ramazan’da halk, eşine dostuna iftar vermeyi büyük bir ibadet kabul eder, misafir ağırlamak için çırpınırdı. Mutlaka eve misafir almalıyım” düşüncesindeydi herkes. Ramazan boyunca iftar

vakitlerinde kapılar açık tutulurdu. Böylece yolda kalan ve ihtiyacı olan herkes istediği eve girer iftar sofrasına dâhil olurdu. Bunun için tanıdık olmaya gerek yoktu ve iftar için gelenin kim olduğu da asla sorulmazdı. Misafirlere iftarlarını yapıp gitmeye hazırlandığında konak sahibi tarafından konak sahibinin cömertliğine göre kadife keseler içinde altın veya gümüş akçeler; gümüş tabaklar, tespihler, gümüş yüzükler hediye edilirdi. Diş kirası denilen bu hediyenin amacı, davetlilerin o gece zahmet edip gelerek hane sahibinin sevap kazanmasına vesile olmasıdır.

Osmanlı'da meydanlar çok büyük bir önem arz ediyordu. Beyazıt, Çemberlitaş, Sultanahmet Meydanı gibi birçok meydanda Ramazan gelmeden evvel hummalı bir hazırlık yapılırdı. Meydanların belli köşeleri kazanlarla donatılır, uzun devasa yer sofraları kurularak toplu yemekler verilirdi. Başta padişah olmak üzere birçok kişi bu yemeklerin verilmesine destek olurdu. Ramazan'da çeşmelerin ve sebillerin içlerine muhakkak su yerine meşrubat doldurulurdu. İlk defa oruç tutacak çocuklara hediyeler verilir ya da çocukların oruçları büyükler tarafından satın alınarak oruca teşvik edilirdi. Tam gün oruç tutamayacak çocuklara öğle vakti oruçları açtırılır ve buna 'Tekne Orucu' denirdi.

Osmanlı'da Ramazan günlerinde zenginler, hiç tanımadıkları mıntıkalandaki bakkal, manav vb. dükkânlarına girer, onlardan zimem defterini yani veresiye defterini çıkarmalarını isterdi. Baştan, sondan ve ortadan rastgele sayfaları açıp, "Silin borçlarını... Allah kabul etsin" der, çeker giderlerdi. Borcu ödenen, borcunu ödeyenin kim olduğunu; borcu sildiren, kimi borçtan kurtardığını bilmezdi.

Ne büyüksün be Osmanlı. Hem seni hem de adetlerini yüzyıllar geçse de hep özlemle arayacağız. Hep seni anıp hep seni anlatacağız.

Daha Ne İsterim Ki

(29/06/2003-16.23)

Gönülden sımsıkı saracak
Anlattığım derdime yanacak
Arada bir içimi açacak
Dostum olsa
Daha ne isterim ki

Yanıma gelip sokulacak
Yüzüne bakmaya doymayacak
Birlikte sonsuzluğa koşacak
Sevgilim olsa
Daha ne isterim ki

Aşkımınla dolup taşacak
Kendini boşluğu salacak
İçip içip yakaracak
Aşığım olsa
Daha ne isterim ki

Vakitli vakitsiz uğrayacak
Bütün sıkıntılarımı alacak
Kollarımda mutluluğa uçacak
Metresim olsa
Daha ne isterim ki

Tutkularına esir olmayacak
Doğru yolundan sapmayacak
Benden tek hatıra kalacak
Çocuğum olsa
Daha ne isterim ki

Manzarası kendinden olacak
Yeşili toprağımda solacak
Arayıp da şöyle zor bulunacak
Mezarım olsa
Daha ne isterim ki

Âşık Oldum

(03/09/2004-00.45)

Yeni bir yaşam
Ölüme yakın
Tahammüle uzak
Bahara hasret
Dünyaya bihaber
Her şeye yenik
İçimdeki ezik duygular
Tüm acılara mahkûm
Gündüzünde yorgun
Gecesinde sarhoş
Bir hayat başlıyor
Günkü âşık oldum

O Gün Gelecek

(05/07/2003)

Bir gün gelip
 Kapıma dayanacak
 Sevecek ya da
 Sevmiş gibi görünecek
 Dağılımlılığın her tanesini
 Pişmanlığın en acısını
 Göreceğim yüzünde
 Çaresizlik içinde

Çok geç diyeceğim o zaman
 Çoktan unutuldun diyeceğim
 Sen seni seveni bırakıp
 Sırf bana inat
 Başkasına yar oldun
 Karar senin
 Yaşam senin
 Son hüznündeki çare de
 Yine sende diyeceğim

Kimse seni sevdiğim
 Kadar sevemezdi
 Kimse sana verdiğim
 Değeri veremezdi
 Bir daha yıkılamam
 Bir daha yakamam kendimi
 Gururumu ayaklar altına
 Bir defa daha alamam
 Bir zamanlar

Seni yaşamak
Seni sensiz yaşamak
Kolay mıydı
Gecelerinde ağladığım
Günlerin hesabını
Gönlüm kimden soracak

Git, git diyeceğim sonra
Sen de bir hasretlik
Sen de bir yıkılmışlık gör
Ağlayışını ve yaşlı gözleriyle
Son bakışını
Görmeme rağmen

Salaların Şahit Olduğu Diriliş: 15 Temmuz

*Bir zamanlar biz de millet, hem nasıl milletmişiz:
Gelmiş dünyaya milliyet nedir öğretmişiz!
İnsanlığın bütün ufukları kapkaranlıkken,
Işık olup fişkırmışız ta karanlığın koynundan*

Tarihimiz diriliş destanlarıyla doludur. İlk Türklerin Orta Asya'da zulme karşı direnişiyile başlayan, Kürşad'ın 40 askeriyle diriliş efsaneleştirdiği bağımsızlık mücadeleleri Türk'lerin İslam dairesine girmesiyle taçlanmıştır. Zulme karşı direniş milletimizin binlerce yıl hüküm sürdüğü topraklarda yer yer yeniden doğma mücadelelerine sahne olmuş ve her seferinde bu asil millet küllerinden yeniden doğmuş ve her seferinde boynuna takılmak istenen zinciri kırıp parçalamıştır. Milletleri millet yapan en büyük değer de sahip olduğu zaferler ve o zaferleri layıkıyla yerine getiren kahraman evlatlarıdır.

Biz ki yazdığımız destanlar ve her daim dünyanın hayretle bakıp izlediği öykülerimizle Allah'ın bu dünyaya lütfettiği nadide bir millet olarak mazlumun ve mağdurun hep yanında yer alıp batıla karşı safımızı hep sık tutmuşuzdur. Öyle ki Malazgirt'te, Çaldıran'da, Kut'ül Amare'de, Çanakkale'de bu asil millet her seferinde yeniden doğmuştur. Her dirilişimiz bir sonraki zaferlerimizin habercisi olmuştur. Bu millet zaferleriyle dirilişini her seferinde nasıl gerçekleştirdiyse 15 Temmuzda da aynı diriliş yeniden sergilemiştir. Çanakkale neyse Sakarya, Malazgirt, Dumlupınar ne ise 15 Temmuz da odur. 15 Temmuz bir milletin son dirilişinin adıdır.

15 Temmuzda birliğimize saldırdılar. Çünkü bizim birliğimizi sağlayan farklılarımızı birbirinden ayırmak istediler, din kisvesi altında birbirimize rakip ve düşman gibi gösterdiler. 15 Temmuz'da bu asil milletin namusuna, dirliğine, dinine, ezanına göz diktiler. Çünkü o ezanlar ancak bu topraklarda şahlanışa bir vesileydi. Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda, 15 Temmuz'da o dinin temeli olan ezanlar birliğimizin dirilişimizin habercisiydi.

Ey şanlı milletim! Bu kaçınıcı destan yazışın, bu kaçınıcı zulme karşı direnişin, bu kaçınıcı boyunduruk altına girmeyişin. Biz ki minareleri süngü, kubbeleri miğfer, camileri kışla yapmışız. Müminler asker; ezanlar ve salalar şahidimiz olmuş; gökyüzünü çadır, yeryüzünü ise vatan eylemişiz.

15 Temmuz kahramanları bu milletin tükenen umutlarını son ana kadar yeşertip asrın en büyük şehitlerine imrenircesine o aziz vücudunu zalimin kurşunlarına siper etti. Çoluğunu, çocuğunu, evini, eşini geride bırakıp 1400 yıl sonra zulme dur demek için Ömerler bir daha çıktı deyip otuz zalim kurşunu o aziz bedenine sığdırdı. Üstad'ın tabiriyle 15 Temmuz gecesi Kim var denilince kendi yaşını, çocukluğunu, hayallerini, umutlarını düşünmeden; sağına soluna bakmadan fert fert ben varım dedin. Benim olmadığım yerde kimse yoktur dedin.

Sana dünyaları versek ne yazar şehidim. Sana peygamber kucağını açmış beklerken yedi kandilli süreyya senin olsa ne olur şehidim. Sen bir annenin en değerli incisiydin. Bir babanın iki gözünden biriydin. Yurdunda tek bir ocak tütsün diye evini ocağını yetim bırakıp gidendin. Asil kanının son damlasını bu hilale harcayan sendin şehidim. Bu millet varsa, bu ülke varsa, bu devlet varsa, bu bayrak, bu ezanlar, bu salalar varsa biz varız diyerek koyulan sendin şehidim.

Ne o okunan salaları, ne o süs havuzundan şahadete erme niyetiyle abdest alan yiğitleri, ne o kamyonla vatan için ezan için yürüyen kahramanları unutmayacağız. Tankın egzozuna tişört tıkayan abiden kamyonla adam taşıyan ablaya, mahsulünü yakan amcaya kadar yüreği vatan aşkıyla yanan herkese selam olsun.

Bir ahdimiz var şehidim. Dünler dün de kaldı demeyeceğiz. Bugün dünü anmakla geçecek yarınlar da bugünü anacak. Ama yarınlar hep seni yaşatacak şehidim, isimlerini anacak hatıranı baş tacı yapacak, emanetine hep bağlı kalacak. 15 Temmuz'u asla unutmayacağız. Dirilişimizi hep canlı tutacağız.

Seni Unutmama Ne Olur Yardım Et

Birden bire aklıma giriyorsun
Bakışlarınla beni tehdit ediyorsun
Ruhumun derinliklerinde ne geziyorsun
Seni unutmama ne olur yardım et

Hayalinle her an karşımdasın
Ya yanımda ya da biraz öte yandasın
Yalnızlığını hissettiğim canımdasın
Seni unutmama ne olur yardım et

Rüyalarına girip seslenemem
Yüzüne özlediğimi söyleyemem
Sevdanı yeniden alevlendiremem
Seni unutmama ne olur yardım et

Yetmedi Sevgimize Zaman

Yetmedi sevgimize
Yetmedi zaman
Çok gördü kader mutluluğu
Yaşatmadı bir günü huzurlu

Kavuşamadık, öylesine hasretim
Dertliyim, ölesiye sevdiğim
Sendin ömrümce tek isteğim
Nerdesin söyle yanına geleyim

Yıkılsın yere batsın dünya
Feryadım gözlerimdeki yaşa
Bu kaçınıcı küşüşüm yaşama
Terk ettin bıraktın tek başıma

Yokluğun Hala Gönlümü Derinden Yaralar

(30/04/2003)

Sevemedim bak yıllar oldu
Çıkaramadım aklımdan bir gün bile olsa
Unutamadım o en acı mutluluğu
Yokluğun hala gönlümü derinden yaralar

Ömrüm uğruna hicranla geçti
Gönlüm herkes içinden bir seni seçti
Sensiz dünya bana sanki bir hiçti
Yokluğun hala gönlümü derinden yaralar

Sevgi diyarında müebbede mahkûmum
Gençliğimde bile en küçük ümitlerden mahrumum
Kaderin oyuncağı bir garip mazlumum
Yokluğun hala gönlümü derinden yaralar

Aşk

(12/03/2005-00.00)

Ayrılıkla beslenir aşk
Kavuşamadıkça kuvvetlenir
Gerildikçe kıymetlenir
Uzadıkça bocalar
Af diledikçe
Yeniden başlar...

Ramazan Bayramı

Bir bayram daha kapımızda. Bir bayram sevinci daha yaşayacağız. Bir ay süren rahmet ve bereket ayı artık bizi terk ediyor. Elimizden geldiğince bu rahmet ayını değerlendirmeye çalıştık. Bütün günahı ve sevabıyla bir ramazanı daha uğurluyoruz. Allah'ım affet bizleri, tekrar nasip et bizlere ramazanı. Sahura kanamadık, iftara doyamadık, asıl şimdi aç kaldık.

Bayram ne kadar güzel ne sevinçli olduğumuz bir gündür. Bayram çocukluğumuzun masum yüzüdür. Her bayramda bu masum yüz tekrar karşılar bizi. İşte o zaman hep geçmiş bayramları özlemle yâd eder, hep bu bayramı çocukluğumuzdaki bayramlarla karşılaştırırız. Bayram bir sevinç ve neşe günüdür. Yüce duyguların çoştığı, sevgi ve saygının daha da vurgulandığı nadide günlerden biridir. Bayram insanları birbirlerine yakınlaştıran en önemli vesiledir. Hediyeleşmeler, ikramlar alabildiğince yoğunlaşır bu günde. Akrabaların bir birine kavuşması için birlikte olmak için bir vesiledir bayramlar.

Bugün yer ve gök sevinmekte, gece ve gündüz gülüşmekte, Ay ve Güneş bayramı müjdelemekte. Yerdekilerin ise yüreği çarpıyor, o kutlu günü bekliyor; hele de çocuklar. Ya o Asr-ı saadetteki bayramlar.

Özledik Ya Resulallah

En çokta o saadetli asrındaki bayramları özledik. O mis kokulu hücre-i saadetindeki Aişe annemizle ettiğin sohbetleri özledik. Bayram sabahı o mübarek dizlerinin üzerine oturduğün gözlerinin nuru Hasan ve Hüseyin efendilerimizin yanaklarını okşayışını özledik. Hani o mis kokularıyla ashabının karşısına çıkmıştın ya. İçlerinden biri: ‘‘Ey Allah'ın resulü, hırkanız ne de güzel’’ demişti. Sen ise yerine giyecek

ikinci bir şeyin olmadığını bile bile hiç tereddüt etmeden çıkarıp vermiştin. Can Ahmet'im, nur yüzlüm , güzel huyunu özledik. Medine minberindeki o bayram hutbeni özledik, o hutbende mübarek dudaklarından dökülen müjdeleri özledik, o müjdeleri duyan ashabının heyecanını özledik. Senden sonraki bayramlarımızda hep seni aradık sultanım.

Hüzünlüüz Ya Resulallah.

Kalbimiz kırık, içimiz buruk, dört bir tarafta kardeşlerimizin kanları dökülüyor. Viran olmuş Halep'i görünce, hüzünlü annelerin şehri Gazze'nin sesini işittiğimizde, mazlum Kahire'nin, Suriye'nin, Irak'ın ve yetim Kudüs'ün acısını düşündüğümüzde, Türkistan'daki ve Arakan'daki, Suriye'deki, Filistin'deki o zulümlere şahit olurken o sevgi tohumları ektiğin bayramlarını özlememek ne mümkün.

Ey Peygamberim, sana ashabının seslendiği gibi sesleniyoruz. Mevlanaların, Hacı Bayram-ı Velilerin, Hacı Bektaş-ı Velilerin, Yunus Emrelerin imanla yağurdu bu Anadolu diyarından güller açan ravzana bir söz gönderiyoruz ve diyoruz ki: Hadis-i şerifine mazhar olan bu asil millet Asr-ı saadetindeki gibi olmasa da bugün de İslam'ın nuruyla bayramları bayram gibi yaşatacaktır *Evelallah*.

Sen

Böyle yemin olmaz
Düzen böyle kurulmaz
Boşalan ağıtların değil
Harabe gönlünün
İlk yakarışı bunlar
Kararlarındaki kesinlik
Yüzündeki tereddütle
Çelişki dolu yaşamınla
Sen
Dayanamazsın ayrılığa
Böylesine yaşama bağlıyken
Verdiğin karara nispet
Hasret dolu kadehlere
Bakıp *Ağlamaz Mısın?*
Kırarsın kadehleri ya da
Yapayalnız gönlünü
Bin yerinden *Dağlamaz Mısın?*

Mutluluğun Resmi

Gözlerinden damlayan inciler
Güzel yanaklarından akarken
Mutluluğun resmini gördüm
Hüznünle o yüzüme gülerken...

Yolun Sonu

(21/12/2003)

İşte yolun sonu
Gidenin gelmediği yere gidiyorum
Sevdiğimin yanına
İkimizin de çektiği bitecek artık
Gözyaşlarım sürgün edilecek
Tüm bedenim yorgun
Hasret sancısı her yerimde
Ruhumun en derin köşesinde bile
Bilmediğim bir garip özlem
Susarcasına özledim ölümü
Tahammüle hali kalmadı gönlümün
Ayrılık ne zaman bitecek
Ne kadar daha sürecek bu hüzün
Mazim canlanıyor gözümde
Şimdi ömrümden geçen
Son mevsimi uğurluyorum
Dalan gözlerim gizli bir sevgi arıyor
Bütün ümitlerimiz belki de rüyadadır
Belki de orada biter tüm hasretlikler
Yırtıp da geliyorum karanlıkları
Al beni koynuna
Yaralı gönlümle muhtacım sana
Yanımdayım uzan da tut ellerimden...